

CHEC
CHÈC

Thơ | Nguyễn Đình Chính

Nguyễn Đình Chính

CHEC CHEC

Thơ

Tan Hình Thục Publishing Club
2009

Tan Hinh Thuc Publishing Club
P. O. Box 1745
Garden Grove, CA 92842

World Wide Web Site
<http://www.thotanhinhthuc.org>

©2009 by Nguyễn Đình Chính
All rights reserved

Printed in The United States of America

Chợ Chợ

Nguyễn Đình Chính

Library of Congress Control Number: 2010926221

ISBN 0-9778742-5-7

Chęc Chęc

Mục Lục

Lời Nhà Xuất Bản	11
1 - Bài ca tình yêu	17
2 - Kính vỡ	20
3 - Mặc kệ	21
4 - Cùng hát lên	22
5 - Bài thơ chệch chệch mùa xuân	24
6 - Tôi cũng là người vô gia cư	26
7 - Lá thư mùa xuân gửi đi	28
8 - Mùa xuân 09	30
9 - Đi phượt em ơi	32
10 - Gương mặt thật của tình yêu	36
11 - Đôi mắt em buồn biết mấy	40
12 - Sáng nay mi đi...	42
13 - Bay lên	46
14 - Những hạt mưa nụ hôn tình yêu	50
15 - Tình phiêu lãng bay	51
16 - Nụ hôn	52
17 - Đam mê	53
18 - Dấu vết	54
19 - Sau mùa xuân	56
20 - Giã biệt	57
21 - Nghệ sĩ	58
22 - Đi tìm	59
23 - Đêm sài gòn	60
24 - Thơ xuyên tường	62
25 - Lạc quan buồn nghiêng mình	64

26 - Cục cúc thơ	67
27 - Những bữa tiệc ăn thịt người.	69
28 - Ngày chúa nhật buồn	71
29 - Zê xe đạp	73
30 - Thơ via hè	76
31 - Hà nội mùa rét cõi trường	78
32 - Bí đái	80
33 - 198X - hi hi hi	82
34 - Gái gọi thời @	84
35 - Tình dục khuyến mại	86
36 - Kiên kiên rỗng.	87
37 - Nỗi buồn rách nát	89
38 - Tiễn biệt chó	91
39 - Tết ngoại ô	93
40 - Cái lồn cơ nhỡ	95
41 - Bài thơ tử lạnh	98
42 - giấc mơ cánh đồng cỏ khô	100
43 - TQ 2008	102
44 - Già biệt cúc	104
45 - Cafe tối thứ tư thứ nhất	105
46 - tạm biệt	107
47 - Bức tường	108
48 - tia nắng	110
49 - bạn là ai	111
50 - đao mèo	112
51 - trống rỗng	113
52 - Nhổ răng	114
53- chảo nước sôi văn hoá	115
54 - Canh bạc cạn	118
55 -Via hè 24	121
56 - Cái còi tình yêu rỗng lên	123
57 - tình yêu ông công	126

58 - Những hạt bụi hoá đá	128
59 - Nàng thơ tới gõ cửa	130
60 - Tôi rất thèm mơ mộng	133
Một số comments của người đọc	134

Bìa: *Return To Origin (Trở Về Cội Nguồn)*, tranh Nguyễn Đại Giang.

Lời Nhà Xuất Bản

Nhà xuất bản Tân Hình Thuc Publishing Club là nhà xuất bản của Câu Lạc Bộ Tân Hình Thức, một Web Site chuyên về thơ Tân Hình Thức Việt. Nhưng nhà xuất bản Ebook thuộc Web Site này, trong công việc xuất bản, dự trù xuất bản mọi thể loại, kể cả tiểu thuyết và tiểu luận. Dĩ nhiên Tân Hình Thuc Publishing Club cũng xuất bản những thể loại thơ khác như thơ tự do và vần điệu, với điều kiện, đó là những tập thơ rất đặc biệt.

Tập thơ “Chọc Chọc” của nhà thơ Nguyễn Đình Chính là một tập thơ đặc biệt về nội dung và điều kiện xuất bản, khó có thể xuất bản theo dạng in ấn trên mặt giấy, bởi khía cạnh gai góc của nó. Tập thơ đa phần là thơ tự do, chỉ có khoảng 5 bài thơ song ngữ theo thể loại tân hình thức. Thơ tự do theo nguyên tắc, khi thoát ra khỏi thể thơ vần điệu, cơ chế tạo nhạc tính cho thơ, nhà thơ phải tìm cách tạo ra nhạc tính mới. Đó cũng còn gọi là cách đọc một bài thơ, thi pháp hay hình thức, ngầm chứa trong thơ. Nhưng những thể thơ vần điệu không phải một cá nhân tạo ra được, mà do sự chất lọc

cả ngàn năm, qua nhiều thế hệ. Như vậy, những nhà thơ tự do làm sao một sớm một chiều có thể tạo ra một thi pháp riêng rẽ cho thơ mình? Những nhà thơ như thế từ phương Tây đến Việt Nam, quả đếm trên đầu ngón tay.

Trong thơ tự do, nội dung và hình thức là một, hay nói khác, nội dung phải được thể hiện bằng một hình thức thích hợp. Nội dung là sản phẩm của thời đại, do những tác động của thời thế, xã hội chính trị, kết hợp với tài năng và may mắn của từng nhà thơ, tạo thành hình thức. Không có thời đại nào giống thời đại nào, không có nội dung nào giống nội dung nào, và vì thế không có hình thức nào giống hình thức nào. Chúng ta có thể kể những nhà thơ Việt Nam, Đặng Đình Hưng, Lê Đạt, Thanh Tâm Tuyền. Riêng nhà thơ Lê Đạt, buộc phải chọn thái độ đứng ngoài thời thế, như một phản ứng lại thời thế. Như vậy cuộc đời nhà thơ và thời đại họ sống cần phải đề cập đến, vì đó là những yếu tố chính tạo nên đời sống thơ của họ.

Trở lại với nhà thơ Nguyễn Đình Chính, ông đã tham gia suốt chiều dài một cuộc chiến tranh không ai muốn có, chia sẻ nỗi đau thương của cả một dân tộc. Chiến tranh chấm dứt, lại sống trong bầu không khí chính trị đóng kín rồi mở cửa, tiếp nhận kinh tế thị trường. Nhưng khác với Nga và những nước Đông Âu như Ba Lan, Tiệp Khắc, Hung Gia Lợi, thay thế cơ chế chính trị trước khi tiếp nhận kinh tế thị trường, Việt Nam chỉ tiếp nhận kinh tế thị trường với định hướng xã hội chủ nghĩa, nên cách giải quyết những vấn nạn xã hội chính trị cũng khác nhau. Dĩ nhiên, mọi thay đổi đều làm xáo trộn đời sống, ở bất cứ xã hội nào. Nhưng kinh tế thị trường, trong bối cảnh toàn cầu hóa và một nền văn minh điện toán chưa từng có, đã và đang là bài toán chưa đáp số cho những

nước kém phát triển. Bởi vì, các nước dù là Đông Âu hay Việt Nam, không thể một sớm một chiều đáp ứng những điều kiện và qui luật của kinh tế thị trường. Và như thế những tiêu cực, như nổi đầu của thời mới lớn là không thể tránh khỏi. Tập thơ phác họa những hoạt cảnh, khi mọi giá trị bị xói mòn trong con lốc đổi mới, sự phân cách giữa những tầng lớp xã hội, và cuộc sống quay cuồng, buông theo bản năng của thành phần đa số là trẻ tuổi. Tập thơ sử dụng thứ ngôn ngữ trần trụi, đôi khi sống sượng, bởi bản chất đời sống vốn dĩ trần trụi và sống sượng. Đó là ngôn ngữ thích đáng nhất để thể hiện nhịp sống gấp gáp và trần trụi sinh lực. Thơ đầy ắp cảm xúc, với kỹ thuật vắt dòng, được diễn đạt bởi một thứ ngữ pháp dặt dầy với nhau, bám sát hiện thực:

*sớm nay mi (zê) mò ra đường
ăn bát phở đặc biệt dạng chân ghéch căng lên ghé
thằng nhóc lang thang mặt mũi nhọ nhem cuống quýt mùa
may làm xiếc nịnh bợ đôi giày y ta ly
vút cao toà tháp 30 tầng vô cảm đổ bóng xuống via hè chật
ních những cờ rao những mẹt xe đệt những tô y ô ta và
những những những gì gì gì hỉ hả nằm dài chờ đợi
chờ đợi ai*

27- lạc quan buồn nghiêng mình

Và:

*cũng không lâu lắm đâu hôm nào nhĩ ánh sáng thiên sứ bay
vào trái tim mi (zê)
bay vào hay lên vào cũng có thể vừa bay vào vừa lên vào
và thế là bỗng dưng mi (zê) từ một thằng phát vãng một
kẻ mộng du một thằng ăn bám và cũng có thể là một thằng*

*nghệ sĩ hoang vu ngẫm nhiên được nhân bản kì lạ
một nhân với một bằng ... hai cặp dò xoắn chặt*

35 - 198X - hi hi hi

Trong chiều hướng đó, thơ có khả năng tạo được thi pháp *dòng cảm xúc*, sát với những gì chúng ta thường gọi là *dòng đời*. Tôi nói có khả năng vì nhà thơ cần ý thức cao độ về loại thi pháp này. Thơ tự do thường sử dụng sự đứt quãng của ý tưởng, với kỹ thuật dòng gãy, để phá vỡ tính truyền của thơ truyền thống. Khi nói đến *dòng* là nói đến sự liên tục của cảm xúc và ý tưởng. Như vậy, nhà thơ phải nổi lại, hay không kỳ thị truyền thống nữa, thay kỹ thuật dòng gãy bằng kỹ thuật vắt dòng, cũng là kỹ thuật thường hay dùng trong thơ tự do. Nhưng con người còn có những hoạt động tâm trí, tiếp nhận và phản ứng với những hiện tượng đời sống. Thơ, song song đó, là dòng chảy âm i của *tâm thức*. Thơ như dòng sông, có nhiều luồng nước tác động và hỗ trợ lẫn nhau, *dòng cảm xúc* và *tâm thức* là hai luồng nước trong dòng sông thi pháp mới này.

Thơ và người làm thơ thì nhiều, nhưng nhà thơ thì hiếm, bởi rất ít người ý thức về thi pháp trước khi sáng tác. Thi pháp phải được nhận biết từ người đọc, và phải có một đặc tính chung. Trong thơ tự do tiếng Anh, đó là tính phân tích. Người đọc thưởng thức cái hay của thơ từ sự phân tích tinh vi và phức tạp, thường được hướng dẫn bởi những nhà phê bình chuyên nghiệp. Nhưng thơ tiếng Việt, lại chủ vào cảm xúc nhiều hơn. Và như thế thi pháp *dòng cảm xúc* của thơ tự do Việt phải được coi như tiêu chuẩn chung, phân biệt với tính phân tích của thơ tự do tiếng Anh.

Nhưng thi pháp bao gồm một số yếu tố thơ, mà những yếu tố thơ thì đã có từ lâu lắm rồi. Người làm thơ chỉ gom lại để hình thành một loại thi pháp nào đó thôi. Và như vậy, tập thơ “Chọc Chọc” không khởi đầu cho một thi pháp, mà mới gọi tên ra. Bởi chúng ta có thể đã đọc ở đâu đó, phẳng phất phong cách này, từ những người làm thơ khác. Nhưng chỉ khi nào gọi tên ra được thì mới tạo thành ý thức để từ từ hình thành một thi pháp mới. Thi pháp, ban đầu chỉ là những nét phác thảo, sau đó, để hoàn chỉnh, cần thời gian và sự đóng góp của nhiều nhà thơ. Thơ hay bất cứ thể loại nào, phải thay đổi cho phù hợp với từng thời đại. Thơ tự do cũng vậy, cần đặt căn bản trên một loại thi pháp phổ quát và rõ ràng mà người đọc có thể nhận biết khi thưởng ngoạn, chứ không phải chỉ là những suy diễn mơ hồ trên nghĩa chữ như trước kia.

Thơ “Chọc Chọc” như âm thanh của tiếng chép miệng thờ dài, hay nổi bất bình trước những điều trái tai gai mắt. Tiếng kêu “tổ quốc” được nhắc lại nhiều lần như lý tưởng của thời chiến tranh, bị ngộp hơi trong thời đóng cửa, và tan rã trong thời kinh tế thị trường. Tập thơ như những trang sử buồn. Những nỗi buồn trùng lặp lên nhau, thâm căn cố đế, như phế tích của cơn lốc lịch sử Việt Nam cận đại. Cuộc chiến tranh lạnh đã chấm dứt hơn hai thập niên qua, nhưng các thế lực ngoại bang đang trở lại, nấp dưới danh nghĩa tinh vi, kinh tế thị trường, và nếu không khôn khéo, sẽ đưa đất nước vào vòng nô lệ, như “một ngàn năm đô hộ giặc Tàu, một trăm năm đô hộ giặc Tây” (1) trước kia. Và đó là nỗi buồn, quá buồn, như bầu trời vẩn đục của ô nhiễm môi trường sống và văn hóa. Cũng có thể nói, đây là thông điệp của một thế hệ đã cảm thấy mình bất lực, gửi cho những thế hệ sau, như một lời nhắn gửi và báo động, hãy yêu lấy đất nước này và bảo vệ nó.

Những điều trên đây chỉ là một gợi ý để bạn đọc từ đó có thể đọc tập thơ theo cách của mình, không phải là bài viết mang tính phân tích phê bình. Ở đây chúng tôi không đề cập tới nội dung vì nội dung là tùy theo từng người đọc có những quan điểm khác nhau. Trong khi hình thức, cũng như thể thơ, là những nguyên tắc chung hướng dẫn người đọc, theo đó, giúp người đọc có thể tiếp nhận tác phẩm đúng đắn và khách quan hơn.

Thay mặt nhà xuất bản, chúng tôi xin cảm ơn tác giả và quý bạn đọc.

---

1. Lời một bài hát của Trịnh Công Sơn.

1 - Bài Ca Tình Yêu

(thơ nháp)

Bao năm nay anh vẫn mãi đi tìm
đình đám hội hè đông vui náo nhiệt
những buổi tiếp tân sang trọng
(nhưng rỗng tuếch)
những địa chỉ kinh hoàng
vết chân người đến người đi
bac tiền vung vãi
Lặng lẽ đêm hè tu viện trang nghiêm
nơi nghe rõ cả tiếng ngọn gió đang thổi
lơ đãng
vô hồn

em trốn ở đâu
ở đâu

chiều buồn như một lời xin lỗi
quán bia nhẽ nhạt bên đường.
anh ngồi hoá đá
nắng tháng mười hót hải đi qua

em đẩy ư
mát thâm quầng mắt ngủ
bàn tay thô ráp
tình cờ
mùi nước hoa rẻ tiền

em đẩy

bật nút chai bia thứ nhất
chào nhau
làm quen
cái miệng cười lạ lùng
như hoa nở

ai tìm ai yêu nhau
tuyệt vọng sẵn lòng trái tim dính đạn
thế giới nghèo hèn vẫn đòi ta phải sống.
phải sống
phải thờ
phải ăn và
phải yêu

ai đi tìm ai yêu nhau
nước mắt cô đơn mờ hôi cô đơn
máu rỏ cô đơn
trong ly bia xủ bọt

bật nút chai bia thứ hai
chia thật đều niềm vui ướt
về hai ngã
niềm vui gì
không biết

(hay không thềm biết)
chia thật đều nỗi đau ướt
về hai ngã
nỗi đau gì
không biết
(hay không thềm biết)

tâm hồn đói khát sẵn lòng
ảo giác tình yêu vô vọng
hoang đường và
ngu xuẩn

bật nút chai bia thứ ba
em đây
anh đây
nụ hôn không hề do dự
trút bỏ xiêm y giả mạo
ta ngã vào nhau
giải dị mơ màng
yêu
và
yêu
em đây
anh đây
vườn địa đàng có thật

20-03-2010

2 - Kính Võ

(đối thoại 1)

Đêm nay anh đắm lên những mảnh kính vỡ
em thật tuyệt vời
êm dịu và ghê rợn con khát tình yêu
kính vỡ

em nháy mắt cười
nụ cười tháng giêng bay đầy kí ức trôi dạt đâu đây
hãy ngã vào anh thêm một lần
băng qua nỗi buồn lạnh buốt

mắt anh trái thảm vàng
mê mãi
nâng đỡ thân thể em

những mảnh vụn nụ hôn
êm dịu và
ghê rợn

kính vỡ

03-12-2009

3 - Mặc kệ

(Đối thoại 2)

Anh cứ ngã vào em

mặc kệ

cho dù hoa ban rụng đầy phố vắng
cho dù mây bay che mờ rừng hoang
cho dù em rắc đầy mảnh gương tình yêu sắc nhọn chết
người.

mặc kệ.

khi con nai tác gọi bầy
sáng tinh mơ
trời tây bắc
đi tìm những câu thơ
những câu thơ ảo giác

anh tặng em
đời thi sĩ
giọt nước lang thang
bồng như lửa
và dịu êm

dù em rắc đầy mảnh gương tình yêu sắc nhọn
chết người

mặc kệ

12-04-2009

4 - Cùng Hát Lên

Tôi muốn chia sẻ với bạn
phải không một miếng cơm ăn
không phải một manh áo mặc
cũng không phải một chút ít tiền bạc
tôi muốn chia sẻ với bạn
một dùm không khí tự do
để thở
dùm không khí tự do sặc sụa rác bẩn
quần quai hàng ngày trên đầu chúng ta

khó thở quá

bạn ơi hãy xiết chặt tay với tôi
và cùng hát lên thật to
bài hát của bà chúa liễu
bài hát của bà tổ mẫu po inu nagar
kể về hạt lúa trở bông ngả nghiêng trên cánh đồng
kể về bụi cỏ mắt trâu nở hoa rực rỡ trên ngọn đồi cao
kể về đàn cá da trơn quẫy mình tung tăng ngoài biển
bài hát ngàn năm
kể về sông núi đất đai này là của ông bà anh em chúng ta
đâu phải của riêng một bọn mấy thằng người dẫu mặt
đang tàng hình

tôi muốn chia sẻ với bạn
nỗi buồn không thể nói lên thành lời
không của riêng ai
nỗi buồn vô gia cư
như ngọn gió
lang thang
đi hoang
trong ngôi nhà tổ quốc.

tháng 02 -2010

5 - Bài Thơ Chọc Chọc Mùa Xuân

Mùa xuân ơi đừng bỏ đi
Dù trên con đường kia còn nhiều rác bần
Dù tình yêu kia vẫn vương nhiều điều ti tiện
(có khi còn kinh tởm hơn rác bần)

đừng bỏ đi

bông cúc nhỏ trên hè chậm chậm lên hương
xoè năm cánh hoa vàng cao quý
nhấn điều gì
pho tượng người đàn bà cúi đầu
im lặng
nhắc điều gì
trên cao bầu trời xanh bất tận
ánh mắt đang nhìn
nói điều gì

mặc một cái áo mới
trong túi chỉ còn một xu
ôm trước ngực cuốn sách còn thơm mùi mực
quà tặng tháng ngày không sống vô nghĩa.
nụ hôn sương muối trong đêm mùa xuân
ngọt ngào và
thắm đượm hơn những lá cờ giả trá.
bài ca bùn đất tổ tiên đưa đất ước mơ
dù sẽ còn rất nghèo điều không có thật
đừng bỏ đi

nụ cười tuổi hai mươi cảm thương diều cọt
mấy kẻ vô hình dị mạo ốm o
đang ngồi chết dí ôm quyền lực và
đếm tiền.

mùa xuân ơi hãy ở lại
hôn em nụ hôn vĩnh cửu
tình yêu không kí hợp đồng
tràn ngập hương hoa hồng
và ...

chọc chọc

6 - Tôi Cũng Là Người Vô Gia Cư

Tôi cũng là người vô gia cư như bà,
thừa bà tiến sĩ, mặc dù tôi cũng có công việc làm
đàng hoàng như bà, thừa bà tiến sĩ

Tôi là người vô gia cư mặc dù hàng ngày
tôi vẫn ăn, vẫn ngủ, vẫn hít thở không khí bụi bặm
và vẫn làm tình nhân nhờ trong một
ngôi nhà bốn buồng giá hàng trăm ngàn đô la.

Bao nhiêu năm nay rồi tôi là người vô gia cư
trên tổ quốc của tôi, khi tôi viết những bài thơ
kể về nỗi buồn bi thảm của dân tộc tôi,
nỗi buồn đã bị mấy kẻ ác tâm tàng hình
nghe thành bột đổ xuống cống rãnh hôi thối.

Tôi là người vô gia cư trên tổ quốc của tôi
mỗi khi tôi hát lên bài ca thương cảm
giống như bát cháo hoa vẩy lên trời bô thí
cho hàng triệu oan hồn lang thang đói khát
bị chết oan không hiểu vì sao mình lại chết
trong cuộc chiến tranh chỉ mang lại quyền lực
và tiền bạc cho một dùm kẻ kẻ ác tâm tàng hình

Buổi chiều hôm nay gió lạnh đổ về
tôi nhìn thấy bà đang co ro ngồi trên ghế đá
lạnh buốt ngoài công viên, thừa bà tiến sĩ

còn tôi thì đang ngồi thu mình trong căn buồng
ấm áp. Vậy mà tôi cũng đang lâm vào
cảnh khốn nạn như bà, thừa bà tiến sĩ.

Bà bị đuổi ra khỏi ngôi nhà xây bằng
tiền bạc gom góp suốt đời của bà
Còn tôi thì bị đuổi ra khỏi ngôi nhà xây bằng niềm tin
mà tôi cũng đã dành dụm suốt cả đời tôi

02-2010

7 - Lá Thư Mùa Xuân Gửi Đi

Anh rất muốn bày tỏ tình yêu
trong những ngày anh còn đang sống
da thịt anh vẫn còn nồng say những cơn gió bãi sông
tóc anh vẫn chưa bay hết mùi khói những đêm nháy lửa
trong rừng
và hơi thở anh vẫn còn thơm mùi thơm quỳên rũ.

Tình yêu ơi con mê dài ảo giác
chỉ hiển hiện khi em chạy tới ngã vào đời anh,
khi em chạy tới không còn một manh vải che thân,
khi em chạy tới rót cho anh một ly cốt nhắc đầy tràn
và khi em ngồi xuống dịu dàng quay mặt đi
âu yếm nói rất khẽ rằng em yêu anh vô chừng anh ơi.

Chúng ta như hai đôi đũa ngọc nằm trong mâm vàng
chúng ta không còn nhiều thời gian
bởi vì hình như ở đâu đó
tai hoạ đang nhe răng gầm thét đuổi theo
bởi vì hình như ở đâu đó
nỗi buồn đang âm thầm giăng bày rình mò
và bởi vì không chỉ có mình anh
mà cả em cũng đã bắt đầu lờ mờ nhìn thấy
có thật một thế giới tưởng như không có thật
mà lại đầy quỳên rũ đang vẫy gọi ta

vậy thì còn do dự gì nữa hỡi em yêu
hãy yêu nhau khi mùa xuân vẫn còn gõ cửa
rủ ta về một miền kí ức xa xưa
lang thang trên con đường vắng vẻ
cỏ mượt bên đường thân thiện mời ta ngồi xuống
trò chuyện với chú bê đang nhón nhơ đùa nghịch.

Con gió vô duyên và những hạt mưa vắng chủ
xin đừng vật mình vật mảy
hãy bay về đây
cùng ta ngồi bên bếp lửa
tay trong tay
nhớ về một người bạn tốt
đang cô đơn trôi dạt xứ người

8 - Mùa Xuân 09

Mi (zê) đã chán (chán ngấy)
những lá cỏ thơ ca khô héo
những nụ cười không xương ướp lạnh vô hồn
những cây cỏ thụ kinh hoàng vươn mình trong ... chậu cảnh
và cả những hòn non bộ cùng lũ cá vàng lũ lượt thủ dâm.

không thể
ngồi bệt xuống
boi trong ảo giác hoang đường
mù loà
chán chường
câm điếc
và hết đất (bút bi hết mực).

mưa ngoại ô tinh khiết bay về
nắng bãi sông tháng hai phiêu lãng
trong suốt thời gian
mắt em táo tợn
xoáy lốc quay cuồng nụ hôn

đứng thẳng lên
ngọn gió tình yêu
gieo trồng thơ ca mùa xuân trên ngực em
ngực trần 8x
ngực trần tuổi hai mươi ngọn cỏ

chảy tràn hy vọng
tháng năm mở tiệc
lạ phát tiếng cười
cười khát sống
khát niềm tin

ngả mũ cúi chào
ngoái đầu nhìn lại
cuộc sống tuyệt vời
mỉm cười
trong lá cỏ Whitman dưới gót giày của bạn.

02 -2009

9 - Đi Phượt Em Ở

Tạm biệt thành phố nóng như lò
lửa những ngày nắng mưa thất thường
nghệt thở, tôi ba lô lên vai

hành trang không phải khẩu súng tiêu
liên với hai cơ số đạn giết
người của một ngày ba mươi năm

trước vẫn còn bóng rợp trong trí
nhớ hôm nay, tôi hăm hở lên
đường đi phượt với ước mơ đã

bị vò nát nhàu, tôi đi tìm
bà mẹ Mán Cao Lan, ăn nắm
xôi thơm trong câu thơ dĩ vãng

đêm về nhẩy lửa vui hát giữa
rừng, ngủ quên bên dòng suối trong
xanh, tôi đi tìm năm tôi mười

tám tuổi, năm tôi hai mươi tuổi
năm tôi ba mươi tuổi, năm tôi
bốn mươi tuổi, khi tôi chưa hề

làm tình với em, cũng không biết
trò quấy rối tình dục em. Tôi
đặt em ngồi lên bàn và nói

Please Go Phuot, Oh My Darling

Saying goodbye to the city which burns
like in a fiery furnace and has erratic
days of rain and sun, I wheezily shoulder

a backpack of belongings – not the machine
gun and two bullet-magazines for
killing of thirty years ago that are

still burning in my memory today.
Eagerly to go phuot with a dream that
has been crumpled, I go to search for

the Man Cao Lan mother who eats a handful
of fragrant sweet rice in ancient poems, dances
nightly around a bonfire, sings to

the forest and falls asleep near a clean
blue creek. I go to search for the year when
I was eighteen years old, when I was twenty

years old, when I was thirty years old, when
I was forty years old, when I had earlier
neither made love with you nor learned to

sexually harrass you. I make you sit on
the desk and tell you a simple thing that
you should not believe the words parroting

với em một điều đơn giản, xin
em đừng tin những điều lải nhải
quanh em, hãy cúi xuống tin vào

đôi bàn chân em đang bước đi
hãy ngẩng lên tin vào tiếng đập
trái tim ngực em, và nếu có

thề xin em hãy tin vào tình
yêu của tôi dành tặng cho em
hôm nay, khi tâm hồn tôi cũng

đã khoác ba lô lên đường đi
phượt, bỏ lại phía sau những tháng
ngày đón hèn chật hẹp đời tôi

Chú thích

* đi phượt nghĩa là ba lô trên vai và đi xe mô tô và không ngủ trong khách sạn.

around you, and please lower your head and
trust your feet while you are walking, and
please raise your head and trust the heartbeats from

your chest, and if possible please trust
the love I have for you today when my
soul already carries a backpack to

go phượt and leaves behind my months and days
of a shameful life.

Translated by Phan Khé

Note

đi phượt means to go travelling with a motorcycle and a backpack, and
not staying at any hotel/motel.

10 - *Gương Mặt Thật Của Tình Yêu*

Đã nhiều lần anh muốn hái tặng
em những bông hoa ngoài bãi sông
những bông hoa không có tên, những

bông hoa có mùi của đất bùn
có mùi của ánh nắng, có mùi
của những cơn gió không hề biết

do dự, những bông hoa có một
cuộc đời ngắn ngủi ngủi quyết
liệt, chúng chỉ sống có một ngày

chúng nở tung cánh vào lúc bình
minh khi đất trời rạng sáng và
chung rụng cánh tả tơi tàn lụi

khi mặt trời lặn xuống. Đã nhiều
lần anh lại muốn choàng lên vai
em chiếc ba lô bụi và kéo

em đi lang thang bất cần cùng
trời cuối đất. Đêm mùa hè ta
nằm bên nhau giống như hai con

đẻ nhỏ cùng uống những giọt sương

True Face Of Love

So many times I want to give you
the flowers plucked from river banks,
the flowers that have no names, the flowers

that have the smell of dirt and mud, the smell
of sunshine, the smell of unwavering
winds, and the flowers that have a short life

of powerfulness – they only live one
day blooming in the sunrise when light shines
through the sky and earth and scattering

the falling petals when the sun goes down.
So many times I want to strap on your
shoulders a “dirt backpack” and drag you

to wander carelessly to the border
of sky and earth. In summer nights we will
lie down beside each other like two small

đêm đang lặng lẽ rỏ xuống từ
bầu trời cao bí ẩn, chúng ta

sẽ bắt chợt nhìn thấy rất rõ
gương mặt thật của tình yêu mà
bao nhiêu năm tháng qua anh và

em vẫn mê mãi tuyệt vọng đi tìm

crickets drinking the dewdrops of night
calmly falling from the mysterious
sky and we will suddenly see very

clearly the true face of love that for so
many years and months you and I have
searched for desperately.

Translated by Phan Khê

11 - Đôi Mắt Em Buồn Biết Mấy

Nói ít thôi xin ai đừng nói
nữa, những buổi sớm mùa thu những
buổi sớm mùa đông và cả những

buổi sớm mùa hè mùa xuân, em
biết không anh buồn đến nỗi ngậm
miệng lại và trốn ra ngòi trên

nhịp cầu gãy đôi ở cuối thị
xã. Cây cầu này hồi chiến tranh
đã bị bom xé nát tan tành

bây giờ không hiểu sao nó lại
bị bỏ quên. và cũng không hiểu
sao khi cúi nhìn dòng nước dưới

chân cầu đang cuộn cuộn trôi đi
anh lại thấy đôi mắt của em
mở to đau đớn. Đôi mắt buồn

đến nỗi anh nhìn thấy những năm tháng
chiến tranh chia ly, chết chóc đang
gằm thét hiện về ... hiện về ... hiện về ...

hiện về ... hiện về ...

Your Eyes Are So Sad

Talk less, please talk no more in the autumn
mornings, in the winter mornings, and also
in the summer and spring mornings, when you

would know that I am so sad that I shut
my mouth and go into hiding to sit
on the broken span of the bridge at

the end of town, which had been bombed and
had collapsed in the war and now is
forgotten for some unknown reasons

and now I don't know why when I watch
the flowing river past the old bridge I
also see your eyes wide opened and deeply

saddened. Your eyes are so sad that I now
see the years and months of the deadly war
roar again and come back ... come back ... come back ...

come back ... come back ...

Translated by Phan Khé

12 - Sáng Nay Mi Đi ...

Sáng nay mi đi xem phim về một
cô gái bị giết chết trong chiến tranh
cách đây hơn ba mươi năm, mặc

dù ông đạo diễn đã khóc hộ người
xem rất nhiều, nhưng khi đèn bật lên
mi vẫn không thể đếm được những đôi

mắt đang khóc, trên đường về mi tự
hỏi còn nhìn thấy bao nhiêu giọt nước
mắt như vậy trong mắt những người thất

ngiệp ngồi lê la ở ngoài chợ đưa
người, trong mắt những bà mẹ được vinh
danh anh hùng vì có con chết cùng

thời với nhân vật trong phim, trong mắt
những nhà thơ báng bổ nhưng dễ mau
nước mắt, trong mắt những bà mẹ Mỹ

có con mắt tích trên chiến trường bên
ngoài nước Mỹ và trong mắt cả lũ
người dẫu mặt không rõ tên tuổi đang

This Morning You Went ...

This morning you went to watch a film about
a young woman getting killed in the war
more than thirty years ago. Even though

the director had cried for the movie-
goers so much, when the light turned on you
could not count how many pairs of eyes were

crying, and on the way home you asked yourself
how many such tears were in the eyes of
the jobless who sat around in the markets

trying to sell their muscles, in the eyes
the mothers who were honored as heroines
for their sons getting killed in the same war

with the film character, in the eyes of
the poets who were blasphemous but quick
to shed tears, in the eyes of the American

mothers whose sons had gone missing in the
battles outside America, and in
the eyes of the nameless unashamed who

hỉ hả ngồi kia nơi phòng máy lạnh
nhâng nháo đếm những hàng đồng
bao tải tiền vừa cướp được

bọn này có khóc không nhỉ, có đấy,
chúng còn khóc thảm thiết hơn tất cả
người lương thiện, những giọt nước mắt

của chúng thật tanh tươi vì những
giọt nước mắt này rỏ xuống không
chia sẻ tình yêu thương mà chỉ

mọc lên sự vô ơn dối trá tởm lợm
khiến mi buồn nôn như phải đi ngang qua
bãi tha ma của những tâm hồn thối rữa

thối rữa, thối rữa

were joyfully sitting in air-conditioned
rooms and insolently counting the land
areas and money bags they'd just robbed

via shady projects. Do these last people
ever cry? Yes, they do. They've cried noisily
more tears than all the honest would, and their

tears are so fearful that these tears have fallen
not to share love but to phonily grow
the ungratefulness, and that makes you want

to vomit just like when you walk through a
cemetery of the smelly decomposing,
smelly decomposing souls.

Translated by Phan Khê

13 - Bay Lên

tặng bạn K.I

Mi sống hôm nay như là con
chim nhảy nhót ở trong một cái
lồng đan bằng nỗi lo sợ hãi

triền miên, ngày qua ngày đêm qua
đêm mi nhìn vào tấm gương trí
tuệ của mi như nhìn vào một

quả trứng ung không thể gửi được
thế rồi một buổi sáng mi đi
ra đường, đi đến một hiệu cầm

đồ ở giữa chợ đời bát nháo
mi không cầm cố áo quần, cũng
mi cầm cố nỗi sợ hãi hèn

mọn cầm tù đời mi mấy chục
năm rồi và mi quyết định mời
em uống chung một ly cà phê

hút chung một điều man bô rồ
mi nắm tay em và bay lên
bay lên, xin em đừng vội hỏi

Flyng High

To my friend K.I.

You live today just like a bird dancing
in a cage weaved with fear day after day
and night after night. You look at your mirror

of wisdom just like you look at a
rotten egg that smells terribly and then in
a morning you get out onto the street

and walk to a pawnshop amid a
topsyturvy market of life where you
pawn neither clothes nor your ancient vases,

but you pawn the shameful fear which has
captured your life for dozens of years and
then you decide to invite your lover

to drink from the same cup of coffee and
to smoke from the same cigarette of Marlboro.
you take her hand and fly high and soar high,

là bay đi đâu, bay đi đâu
ta cứ bay lên, bay lên em
oi đừng vội hỏi, vì chúng ta

chỉ có thể mãi mãi bay lên
cao, bay mãi lên thật cao nếu
chúng ta không biết ta sẽ bay
đi đâu bay về đâu.

and tell her not to ask where we will fly
to and where we will soar to, and just to
fly high, just to soar high, my darling, and

not to ask now because we only can
always fly high, only can always soar
high, very very high if we don't know

where we will fly to and where we will soar to.

Translated by Phan Khế

14 - Những Hạt Mưa Nụ Hôn Tình Yêu

bài thơ chẳng biết tặng ai

Chối từ những nụ hôn hạt mưa tháng giêng quyen rũ,
giống như một mầm cây
tâm hồn anh đang chầm chậm
vươn lên xanh biếc
mỉm cười diều cợt mùa xuân.

bao nhiêu năm nay
anh ngồi bên bờ sông thời gian
đợi chờ nụ hôn hạt mưa tình yêu của em hồi hải bay về.

bay về đi
dù chỉ trong mơ,
nụ hôn tình yêu biết nhoẻn cười,
nụ hôn tình yêu phiêu lãng
như ngựa hoang chạy trên cánh đồng
tuổi mười sáu ngày nào có thật.

bay về đi em ơi
những nụ hôn hạt mưa tình yêu có thật
mười ngón tay không hề do dự
đan chặt vào nhau
hồi hộp
đón đợi nụ hôn đầu

15 - Tình Phiêu Lãng Bay

Anh nhìn vào mắt em
nỗi buồn mờ ảo như làn khói đen
ấn dấu bao điều dối trá

bỗng thoáng qua
ngơ ngác
rùng mình
hơi thở tinh khiết
vẫn còn
đâu đây

tình em phiêu lãng bay
trong gió lạnh gai người

16 - Nụ Hôn

Anh hôn em
hạt mưa vẩy cánh
bay mơ màng

tan biến vào hư không
trao tim anh
vỡ nát
dịu dàng

chó hoang
chạy đi đâu
đi tìm
rủi may
con xúc xắc
anh quay cuồng
ngiên ngã
mùi hương em

17 - *Đam Mê*

Đam mê sẵn tìm
ngọn đuốc
chập chờn
hư ảo
tiếng thở dài
nỗi buồn
rụng xuống
loài kiến nhỏ
hoảng loạn niềm vui

anh nhìn em
tê điếng
tiếng mõ tre
nứt vỡ
chiều vàng
chìm thật sâu đáy giếng thật sâu

em ôm anh
run rẩy
đôi mắt khép
mơ màng
khung cửa hẹp
cơn gió mùi sữa
nắm đám mù loà
đập vỡ món quà kí ức đòi anh

18 - Dấu Vết

Dấu vết của em bỏ lại
ảo giác mơ hồ

bỏ lại mùa đông
ngủ vùi trong đất
những chú sâu kèn còn chưa nứt mắt

bỏ lại câu trả lời của gió trời tháng giêng tráo trở
gió trời tháng giêng nồng nặc mùi phân bò chưa ải

thân phận đời anh
những mảnh sành vỡ nát
bốc mùi hoang phế
trong nỗi muộn sầu ngọn lửa hoàn nguyên

nụ hôn chạy trốn đôi môi
nổi đau bỏng rộp
hòn anh tê dại
rơm vàng xác xơ

vứt đi thôi mà
năm hành trang dối trá
bốc mùi tanh

hãy ôm nhau
cây trúc bá ơi
hoa vàng nhục cảm

hãy ôm nhau
tình yêu ơi
lên men nhục cảm

19 - Sau Mùa Xuân

Mùa xuân bỏ đi
niềm vui chợt tắt

hồn ta như chiếc vò trống rỗng
chỉ còn phảng phất mùi da thịt em

mùa hè tìm về
nắng lửa mưa rào
gió trời lang thang
giao hoan trên cỏ
gọi miền hoan lạc
tung bùng lên ngôi

lại đón cuộc chơi
nhóm lửa trong lò (*)

(*) lò : lò nung gốm

20 - *Giã Biệt*

Ta chia tay
cuộc tình
chóp mắt
thế thôi

anh nhớ
bâng quơ
tháng giêng
bão giạt
giọt lửa môi cười
nụ hôn tan hoang không nhà không cửa
dòng sông ghen ngào
chết đuối hồn ai

thôi mà
chia tay

21 - Nghệ Sĩ

Nhiều đêm choàng dậy
thấy đời mình như một con sâu
chậm chậm bò

buồn đến nát người

không dám nhìn
thời gian đui mù
ứa máu
chậm chậm bò

đời như một con sâu
bò về đâu sâu ơi

buồn đến nát người

22- Đi Tìm

Vẫn biết là ảo vọng
bơi trong sương mù

nhưng ta vẫn đi
khắp bán đảo này
săn tìm sự thật

sự thật trừng mắt nhìn ta
dưới mỗi sự thật
chôn cất bao điều dối trá

đêm hè hư ảo trời cao
vội tay lên
ngôi sao nào xa nhất
dòng sông thờ dài
làm sao biết được
cúi nhìn xuống đất
đất chậm chậm xông hương
mùi tang lễ thê lương

nhưng ta vẫn đi
khắp bán đảo này
săn tìm sự thật

23 - Đêm Sài Gòn

tặng B. C

Bay về phương Nam trên một chuyến bay đang bị kiện tụng
lặng nhàng
hình như mấy cái ốc bị bỏ quên dưới cánh máy bay lại
không siết chặt

ngạc nhiên chưa

lang thang ngõ hẻm sài gòn sặc sụa mùi bia
nhậu lai rai với mấy thằng bạn già văn nghệ
mấy thằng bạn văn nghệ mềm như bún đang hăng tiết chọi
nhau với quả đấm thép
mấy thằng văn nghệ bụng phê kính mườì đi ốp
mấy thằng văn nghệ chửi đổng như hát hay
cổ họng rần hồ mang trơn tuột liếm môi trong các hội đoàn
hóng hít chính trị như chó hít hóng cứt

ngạc nhiên chưa

mi (ze) bỏ đi miền tây cóc cần duyên có

chạm cóc ai bây giờ
không chán sài gòn
nhưng gớm ghiếc
rùng mình nhận ra

cuộc cách mạng đang bị hành quyết
thoi thóp
chưa chịu chết
cách mạng hiện diện nụ cười em gái bãi nôn mưa tởm lỏm
trên hè
cách mạng trà trộn cuộc tháo chạy bản thiu của bọn cướp
ngày trong các hang ổ nhà lầu biệt thự cao ốc nhầy nhựa
ngơ ngác cách mạng trong những câu thơ
cách mạng trầm ngâm trốn trong ánh mắt bà mẹ ngồi quay
nước mía bên đường
cách mạng tụt quần điên cuồng điệu nhảy quán bar thác
loạn

đêm Sài Gòn

ngạc nhiên chưa

chạm cốc ai bây giờ

đào mào

24 - Thơ Xuyên Tường

Mi (zê) bước đi không thấy phở thấy nhà
(chép sai thơ bậc thang trần dân)
chỉ thấy ngõ cụt say say một cái gì cực kì nghiêm chỉnh
cực kì tử tế
(cũng có thể là một thằng điên điên cũng có thể là một con
nhóc điên điên)
say say ... say say

nhảy lò cò nhảy lò cò nhảy lò cò nhảy lò cò
bốn lần năm lần sáu lần bảy lần mười lần trăm lần ngàn lần
vạn lần triệu lần tỉ lần
n lần và n+1 lần
nhảy lò cò

ngõ cụt
say say say say
nhảy lò cò

gì nữa
chẳng gì nữa
lại gì nữa

say say say say
ngã đập mặt

nhắ̃ng nhít
uơ uơ ... u ... ơ
ngã đập mặt

xong phắ̃t
say say say say
say rượu
bé cái nhằ̃m.
lảo đảo
xuyên tường (thơ xuyên tường)
băng ra đại lộ
thơ

nhắ̃y lò cò
say say say say
nhắ̃y lò cò nhắ̃y lò cò
nhắ̃y
lò
cò

25- Lạc Quan Buồn Nghiêng Mình

lạc quan buồn nghiêng mình đôi mắt mi (zê)
cành đào chúm chim phát phơ đợt rét tẻ rét hại cuối cùng
kinh hoàng mưa bay đầy trời nhớp nháp

lạc quan buồn nghiêng mình trái tim mi (zê)
gầm gừ dòng sông đen tuôn trào ngọn sóng đen bí ẩn man
rợ rừng hoang

mùa xuân đang chậm chậm tới gần

nghe hồn ngàn triệu liệt sĩ trắng xoá nghĩa trang xuất ngũ
bay về mái nhà xưa mẹ cha ngóng đợi
nghe hồn ngàn triệu người chết phân loại hạng hai vùi thân
lang thang tranh nhau xếp hàng bay về khói hương người
thân cầu nguyện

đã biến mất rồi chẳng bao nhiêu năm máu lửa toi bờ

bát cháo hoa nào vãi đủ khắp núi đồi sông suối quê hương

sớm nay mi (zê) mò ra đường
ăn bát phở đặc biệt dạng chân ghếch căng lên ghé
thằng nhóc lang thang mặt mũi nhọ nhem cuống quýt mùa
may làm xiếc nịnh bợ đôi giày y ta ly
vút cao toà tháp 30 tầng vô cảm đồ bóng xuống vỉa hè chật
nách những cờ rao những mẹt xe đệt những tô y ô ta và

những những những gì gì gì hỉ hả nằm dài chờ đợi
chờ đợi ai
(mù mờ lấm. chưa thể đọc tên từng thẳng ra được)

với đôi giày bóng lộn loãng quăng
xe ôm về quê thăm ngoại
con oi mừng tuổi cho ngoại mười lăm ngàn con oi (mừng
tuổi lộn ngược)
mười lăm ngàn một con gà mỹ chưa xuống ổ
mất loà ngòi mơ bốn tháng sau mẹ lãi một trăm ngàn

mẹ kiếp
(một cân gạo di hương ngoài chợ giá tám chục ngàn)

chọc chọc.

rượu xuân điên điên mi (zê) muốn được ôm tấm lưng trần
tổ quốc
tấm lưng trần ướt đẫm mồ hôi lao động ngàn năm
vứt bỏ bao bì nhập nhằng xanh đỏ tím vàng điêu trá.
rỉ máu đầu đây vết thương còn trên da thịt của người

lạc quan buồn nghiêng mình mi (zê) chơi đùa với bảy chim
sẻ của tổ quốc
chim sẻ tháng hai nhạt thóc ngu ngơ ngoài đồng
chim sẻ hót thắm vào tai mi (zê) một điều bí mật
chết mang theo sống để trong lòng.

lạc quan buồn nghiêng mình mi (zê) mếu máo khóc than
viên gạch vô danh vứt bên đường cao tốc của tổ quốc
hàng cọc tiêu loá mắt tuyên án tử hình 4 người (tai nạn
giao thông thảm khốc)

viên gạch thần thờ rót vào tai mi (zê) một điều bí mật

chết mang theo sống để trong lòng

lạc quan buồn đôi đầu lạc quan bỉ ổi

sự sống đôi đầu cái chết

lặng im cần lao đôi đầu ba hoa rỗng tuếch

nắm phân tro vung vãi ngoài đồng đôi đầu với trật tự hoá

học hóc môn

còn mi (zê) .

mi (zê) là ai

dám vung vãi thể hiện lạc quan buồn nghiêng mình chào tổ quốc

khi lương tâm danh dự của mi (không phải của người) bán

đứng rồi

(cũng có thể bị mất cắp)

chọc chọc

e mé mày

26 - Cục Cút Thơ

cớ sao thơ mi không có đôi cánh để ... bay
e mé mày
bay lên bay ngang bay xuống bay vào bay ra bay tà tà bay
là là bay vút bay vọt bay ngửa bay xấp bay bỗ nhào nhào
bay bay bay
bỏ mẹ (thơ giống tàu lượn)

tiếng rên phì phò em gái bên đường bông hoa đồng nội
lén lút bán mình nhà trọ nghênh ngang
tiếng thở dài người tù oan sai hai mươi năm đập đầu song
sắt
mùi thối con sông thành phố
bộ xương người đợi chết (bệnh ết)
càng càng mặt thằng đại gia ăn cướp
(ăn cướp chứ không phải ăn cắp)
trí thức cụp tai
ngồi bút trượt dài sợ hãi
sự ngạo mạn trống rỗng lên ngôi
và quả đấm rình mò

vì thế thơ mi (zê) đành bò len lén
vì thế thơ mi (zê) lê la hành khát
áo vá bụi đời đôi giày xước cứt
lắm lét ăn vụng đói nghèo (ăn vụng chứ không dám ăn
cướp)

lỗm ngòm via hè rông lên ông ổng
phọt ra ồng ộc ngộ độc mắt tôm (thỏ tả)

thơ đứng về phe nước mắt * (trên cả tuyết vời.)
nhưng ... cẩn thận nước mắt (cá sấu)
nhân văn thời nay không xài nước mắt
nhân văn ăn nhậu tối ngày
nhân văn cười ruồi lặng im

ôi thơ ơi là thơ
cục cút nát bay đi đâu bay giờ
cục cút nát chỉ có chóp
cục cút nát thì làm gì có cánh

cục cút mày ngủ cho ngon
đêm nằm mơ mới dịu dàng
mọc ra đôi cánh nhập nhằng chập cheng (xò ri) mọc ra
đôi cánh nhíp nhàng
nhíp nhàng là nhíp nhàng bay lượn thờ lôn (hồn thơ)

ạ ời ... ạ ời
trong cái thế giới bị là phẳng này khó chơi quá

27 - Những Bữa Tiệc Ăn Thịt Người.

Không thể đếm được một ngày một đêm quanh mi (zê) bao
nhiêu linh đình bao nhiêu bữa tiệc ăn thịt người
chính xác đọc từ tờ thực đơn viết tắt nbttxtatth
(dịch nghĩa ra là những bữa tiệc thân xác ăn thịt tâm hồn)
và loài người (đầu chỉ ở cái xứ sở hình chữ S này) cứ há
hê ù ù chén thịt lẫn nhau
nâng cốc dô dô dô dô dô dô
và dô dô dô

thời thế tháng năm đổi thay
bánh xe quay tít buồn vui đan nhau dệt tấm lưới vô cảm to
tướng
tuyệt vọng không mà hy vọng cũng không

lũ 8x tung bùng đả đảo
vỡ vụn những ổ kén khổng lồ tự do nhân quyền đạo đức
bốc mùi mốc meo.
và cũng tanh

có mi (zê) tan nát cuộc chơi nửa đùa nửa thật
lộn phèo tình yêu tình dục bất chấp tuổi tác.
mi nướng tựa vào sự an ủi lương tâm hổ thẹn
sự an ủi lương tâm hổ thẹn nhờn nhờn lột xác hoá thành
khoái ngất đặc ý.
phóng tinh trùng phản bội

thế là mi (zê) nhận giấy mời bữa đại tiệc linh đình đầu tiên
trong đời mi

bữa đại tiệc linh đình thứ nhất

tâm hồn mi bị trói bó dờ dặt ngửa tênh hênh trên bàn bị
chặt ra từng khúc bị hấp cách thủy bị tằm bột bị quay chín
vàng và mi đeo khăn ăn vào cổ ngấu nghiến hả hê ngấu
ghiền nhai nuốt nhai nuốt nhai nuốt nhai nuốt
khoái khẩu.

thật ra thì không có gì đáng hoảng

cái chết đôi khi dễ chịu

dù cũng ma chay điều phúng linh đình

thân xác tiêu mệ nó rồi (hết nhe răng ra ăn thịt)

tâm hồn chạy thoát bay lượn trong một thế giới bí mật đầy
những ảo giác thật giả hoang đường chúa trời đức phật
(đeo phải thành đồ nhắm nữa)

cứ thế đã.

chọc chọc

28 - Ngày Chúa Nhật Buồn

Ngày chúa nhật buồn kinh hoàng gió lạnh và một cuộc tình
vỡ nát
không chịu buông tha mi (zê) không chịu ruồng bỏ mi (zê)
) quấn chặt trái tim mi (zê)
buốt cóng thảng ngày ảo mộng hoang đường
mi (zê) cõi trần lang thang

ngồi khóc mê mê nhớ ngày ấu thơ nhớ thương hai bầu sữa
mẹ hiền ầu ơ ru hời ôm ấp
mảnh vườn ngọt thơm hương quyện hồn mi (zê) nâng đỡ
vết thương chí mạng
sữa ngọt ngực em tắm ướt đầm tình yêu nép vào nũng nịu
mi (zê) cõi trần lang thang

yêu mùa lột xác thảng giêng rấn độc chẳng cần một lời
thương cảm
yêu trần trường tron tuột nhẽ nhạt cuộc tình lên men
rượu rót tràn lung tràn cổ tràn hai núm vú tràn rốn tràn
háng tràn đùi
ngập tràn mười ngón chân hoa bưởi trái mùa hương bay
ngủ ngơ trong gió
ngập tràn hai bờ mông xinh
mi (zê) cõi trần lang thang

sẽ không còn một căn buồng nào một căn gác nào trả lại
cho mi (zê) tình yêu thứ nhất

sẽ không còn dòng suối mật ong nào chảy tràn lấp liếm bôi
trơn nhát dao phản trắc
quả cân trắng trợn nhẵn tâm ném lên đĩa sắt bán đứng đôi
chân đẹp

và từ hôm nay tất cả chỉ còn là nhà nghỉ chúa nhật nhà nghỉ
chúa nhật nhà nghỉ
hai xác ma quần quai mặc cảm nát nhàu
nhảy nhụa nhậy nhụa nhậy nhụa
tắm gương loã lồ buộc tội
mối tình đầu
rung chuông tang lễ buồn ngân nga

29 - Zê Xe Đạp

chào mây
thằng hay là con hay là quả xe đạp chết tiệt
(tại sao lại gọi là quả xe đạp)
lôi mây từ nhà kho ra lau chùi tra dầu vá vít lại cái yên
mèo cào.
(vút xó mây bao nhiêu năm rồi nhỉ).

kí ức mi (zê) ngân nga ngân nga kính kong kính kong

kính kong tem phiếu
kính kong gạch củ đậu xếp hàng
kính kong ba lạng thịt bạc nhạc
kính kong mười ba cân gạo hầm mốc meo
kính kong mũ rơm
kính kong cứt chuột
kính kong cái hồ tăng xê
kính kong pằng pằng ... tăng tăng tăng ...

vô thiên lũng ủng lê thê chật cứng từ điển bao cấp kì quặc
quái đản kinh dị
(thật ra thì cực kì dã man)

bao cấp rằm rắp vâng
bao cấp rằm rắp sợ
bao cấp rằm rắp ngoan
bao cấp rằm rắp ho
bao cấp rằm rắp cười

bao cấp rằm rắp khóc.

mẹ kiếp mi (zê) đã từng choáng óc ù tai bởi đám đông một triệu (hình như là chỉ có năm mươi vạn – ăn gian một tí – thói quen)

một triệu trẻ già lớn bé đàn ông đàn bà nhíp nhàng mê loạn ôm nhau rống lên gào khóc nhíp theo ngọn roi nhạc trưởng

rống lên gào khóc như là ông cố nội chết đuối

rống lên gào khóc như là mất số gạo

(số gạo là cái quái quỷ gì mà oách như ông cố nội)

mi (zê) ôm ghì lấy máy xe đạp.

không nhẩy híp hóp với máy xe đạp

không làm tình với máy xe đạp

không đàm đạo nhân tình thế thái với máy xe đạp .

không xấp xếp nhân sự với máy xe đạp

không pinh pông đập búp với máy xe đạp

chiều năm giờ (giờ cao điểm tan sở)

nhẩy lên lưng máy xe đạp

và mi (zê) sẽ một mình với máy xe đạp chiến đấu chống

lại tám mươi triệu cái nồi cơm điện đang rùng rùng vỡ tổ (

tổ mối tổ ong tổ muỗi tổ rắn tổ rết tổ zun tổ đế và cả tổ ...

sư tử hà đông (ba lông bông)

tám giờ tối (giờ cao điểm ăn nhậu)

nhong nhong máy xe đạp

bay lượn (thật ra là luồn lách) giữa phố phường

đám đông hiện nguyên hình kinh khủng

tám mươi triệu cái xọ trập trùng nhẫ thín
tám mươi triệu cái xọ trôi đi ù ù.
tám mươi triệu cái mặt không còn thấy mặt
tám mươi triệu cái mồm tự nguyện bịt mồm
tám mươi triệu ... tám mươi triệu.
cái đồng tám mươi triệu
mẹ kiếp
cái đồng cóc khô gì thế này
kinh dị

kính kong kính kong

đầu trần không nổi cơm điện
khác biệt

kính kong

thần nhiên vượt đèn đỏ ngã tư
chí phèo
khác biệt

kính kong

tám mươi triệu mái tóc lép xẹp co dùm yên phận nộp tiền
bảo hiểm
lẻ loi tóc tai du côn dựng đứng lộng gió tây hồ
khác biệt

kinh kong.
chợt nhận ra hiện diện một thằng người
jờ păng đồng jờ xuy (xưa rồi).
mi khác biệt thì mi tồn tại (định lý thời a còng)

30 - Thơ Vía Hè

Đến một ngày mi (zê) ngoái nhìn phao câu (cặp mông)
của mi
tá hoả nhận ra cái bọc bự nhờn nhờn
cái bọc bự cực bự bự cực nhờn nhờn tự dung lép xẹp hết
đát rồi con ạ bỏ má đòi mi
còn đâu cái chất (chất gì đêch biết) mi vẫn bơi lên lông đít
mọc ra những câu thơ đồng ca véo von óng mượt
những câu thơ tranh nhau dẫm đạp chen nhau kèn cựa nhau
chém giết nhau tan nát tình huynh đệ tranh cướp chỗ trong
viện bảo tàng .
những câu thơ tự nguyện chui vào vênh vang trong tủ kính
sáng choang gắn đầy huy chương giải thưởng

còn mi (zê) ?

không phải thân xác mi mà là thơ mi thơ mi bị đá văng ra
vía hè như con chó già mù loà vô dụng bị chủ đá văng ra
cửa
không phải bị đá văng ra cửa mà là bị đá văng ra khỏi sự
bón mớn phình nịnh vỗ về
tất nhiên kèm theo cả sự lo toan định hướng giậy dỗ
nghiêm khắc lạt mềm trói chặt
(nhưng ông mà điên lên thì cho mày (thơ) xoi châu dùi
cui roi điện).

mẹ ơi mẹ thương con mẹ tấm cho con mẹ kì con đau quá (ý thơ tường vắn)

và mi (chính xác là thơ) thơ bắt đầu ba lô bụi lang thang
thơ ngoi ngóp ngã tư đặc xệt mũ bảo hiểm trùng trùng
những binh đoàn ra trận

(mẹ kiếp. tí nữa thì bị tông lòi ruột.)

thơ giầy đàn đạch trong những hốc toa lét tối đen bọn gái
làng chơi vẫn bì bệch lau rửa lồn sau nhưng đêm hành lạc
kinh hoàng

thơ qua đêm vạ vật gỏi đầu rác rưởi lá bánh giầy vệ sinh
vỏ chuối bãi đờm mấy cái răng hàm gãy đôi những bọc
thai nhi tuồn ra từ lỗ cống tanh lờm bệnh viện

đôi khi thơ mỗi một năm lẫn cu chiêng ra bãi cỏ cắt động
khản đặc rào rào ào ào ở ở ở mua dùm

thơ ú ớ nức lên không phải vì bị bịt mồm mất cai quyền
mở miệng quái quỷ gì mà thơ ú ớ nức lên vì ...

vì ... không phải vì đã chót đại đùng về phe nước mắt
mà chỉ vì núng ... núng cặc ... (thật đấy ... ngượng quá)
người đời ruồng bỏ khinh ghét ghê tởm quay lưng lại thơ
mi (zê)

như ruồng bỏ khinh ghét ghê tởm quay lưng đánh chìm tàu
cuộc sống này

lũ lượt đám đông

hò la tung bưng

hỉ hả đắc ý

chôn hồn mi (zê) xuống ba thước (nhão nhoét) đất đen

e mé mày.

có chắc sự thật là như vậy không

chọc chọc

31 - Hà Nội Mùa Rét Cởi Trường

Hà nội mùa rét cởi trường (tú nuy) trong nhà nghỉ
áo len áo da váy ngắn váy dài tụt lút.
hiện ra toàn những mông mẩy mông lép mông xinh y chang
mùa nóng

mi (zê) trợn mắt nhìn qua khung cửa kính nhà bên đóng
chặt.
mồm trẻ con ngoác ra câm bật.
sữa sữa sữa.
sữa cái mà mẹ mày lạm phát đang tăng vùn vụt (cháy).
tết tết tết
tết cái mà bố mày chứng khoán đang tụt thùn thụt (thùng
đáy)

hoa đào toét miệng đầy tớ nhà lầu cao ốc biệt thự nguy nga
chết toi ông chủ ba xu chui rúc xóm chợ gầm cầu

chó hoang ơi chạy đi đâu
đâm xằm vào em nhà thơ suốt đời đội mũ bảo hiểm (xinh
nhỉ)

yêu gì mà ngại rét
đếch dám tụt áo quần.

yêu nhau cởi áo cho nhau
tổ tiên tông ngông thật thà như cuội

mi (zê) thu lu trong nhà trùm chẵn bảo hiêm (lại bảo hiêm)
thò cổ xem thằng nắm phải chim.(9,5)

cũng đòi đủ đôn .

còn lâu nhé.

thắng chí ầu

32 - Bí Đái

Không không không ngàn lần không phải mà chỉ giống hết
như kẻ lang thang vô gia cư
bới rác trên vỉa hè phố ăn chợ tàu nhớp nhúa
mi (zê) nhạt nhẽo bới tìm tự do trong những con ảo giác
bệnh hoạn kinh hoàng dứt xé từng mảng thịt tươi ròn ròn
máu nơi ngực mi chân căng mi hộp xọ mi rồn mi và cả
bộ phận sinh dục nhõng nhẽo không còn khả năng truyền
giống

ôi tự do tự do là cái con con con gì gì gì lẫn trốn trong đũng
quần quyền lực bốc mùi thối tha mười hai tháng mùa đông
không hề kì cọ tắm rửa
chui ra đi
và lại đây
lại gần đây
gần nữa đừng sợ gần nữa.
gần chút nữa nào ... nào ... nào
và mi (zê)
rử môi rử môi ... rử môi

có một lần trong cơn say điên loạn
tự do ơi ta (zê) vô được mây rồi
tron tuột da lươn loằng ngoằng thân rắn
tự do nấc lên ặc ặc
tự do ngoáy đít oăng oăng
tự do ư ừ ngạt thở mông đùi

và mi (zê) cuống cuồng húp lấy húp để nuốt lấy nuốt để
húp cái gì nuốt cái gì (không biết)
mong chạy thoát ra khỏi cái chuồng chó ba lần khoá xích
mong giải thoát tâm linh ra khỏi móng vuốt con say choáng
váng u mê ngạt thở tắc đờm tức ngực
mi (zê) cười xằng xặc
mồ hôi cháy xèo giọt lửa
tỉnh giấc
chỉ thấy chẵn đệm xô ngang và một người đàn bà nằm dọc
xuyên qua tấm gương lớn
hai kẻ ăn mày ăn xin đang bò lê trên vỉa hè
và mi (zê) lóc cóc giầy da cặp da túi dết ba lô chạy chạy
chạy
chạy đi đâu (cũng không biết)

đứng quần ông xếp vẫn căng phòng
nhưng chưa thềm mót (thật ra là đang bí bỏ mẹ)
bí hay la tắc.(cũng rứa thôi)

chào thua

thắng chí ầu

33 - 198X - Hi Hi Hi

cũng không lâu lắm đâu hôm nào nhĩ ánh sáng thiên sứ bay
vào trái tim mi (zê)
bay vào hay lên vào cũng có thể vừa bay vào vừa lên vào
Và thế là bỗng dung mi (zê) từ một thằng phát vãng một
kẻ mộng du một thằng ăn bám và cũng có thể là một thằng
nghệ sĩ hoang vu nghiêm nhiên được nhân bản kì lạ
một nhân với một bằng ... hai cặp dò xoắn chặt
có thể chỉ là một trò thí nghiệm (thí nghiệm nô lệ tình dục
)

mi (zê) chắc tin là như thế

một ngày hai ngày ba ngày bốn ngày năm ngày sáu ngày
sáu tuần sáu tháng
thống thụt trôi qua như đàn kiến lửa lờng nhõng bám đuôi
nhau hành quân về tổ
trái tim mi (zê) ngày ngắn đêm dài nức nở thở than dọn
giường trải chiếu
thiên sứ trần truồng nhõng nhẽo
nhõng nhẽo vú nàng
nhõng nhẽo hông nàng
nhõng nhẽo nách nàng móng tay nàng xương quai xanh
nàng rốn nàng môi nàng lưỡi nàng và ... háng nàng
cánh hoa mùi thơm mật mít

bay say say bay

không phải tưởng tượng đâu mà mi (zê) lạc vào thiên
đường có thật
có thật thiên đường kót kút lủ mỗi một đấng kí hộ khẩu
thường trú ngôi nhà sàn hoang phế cãi nhau với thời gian
quả lắc
có thật thiên đường là nơi cánh võng tã rách đu đưa tiếng
chim hót lích quých tan vỡ vào ánh nắng sớm mai
có thật thiên đường vương vãi ngọn lửa mùa đông reo cười
giọt sương giá buốt long lanh luống cải ngu ngơ
có thật thiên đường ngủ quên nụ hôn băng quơ nóng hổi
tắm thân trần truồng say nắng sau vườn
có thật ư trăm ngàn thiên đường có thật đêm không kể xiết
vốc đầy ứ trào vương vãi trên hai bàn tay mi (zê) ứ trào
ngập lụt sặc sụa ngọt thờ cuộc đời mi
bỗng dung bài ca véo von tắt ngấm
trái tim mi đau nhói kinh hoàng rồi bật cười sảng sặc
choáng váng
một con lợn (cũng có thể là một con rắn) lén lút nhếch
mép bò ra khỏi trái tim mi vương vãi bỏ lại đằng sau dốt
đãi dối trá thối tha bản thủ
mi (zê) chết sặc (đáng đời)

giật mình tỉnh giậy chỉ là một giấc mộng.
giấc mộng hay là ảo giác
ngoác miêng nụ cười 8x
hi hi hi

34 - *Gái Gọi Thời @*

chỉ còn một cách em biết không chỉ còn một cách
chúng ta ba lô bụi lang thang rời bỏ (hay nói đúng hơn là
chạy trốn chạy trốn chạy trốn chạy trốn)
chạy trốn khỏi cái sự giao hợp (đeo nhau) vương vãi bùn
máu kinh khủng tùm lum từng ngày từng ngày

bãi đò tình yêu bán mua không lỗ dối trá.

mi (zê) buồn nôn .

em bí ẩn như một con rắn lể hội giả trang nhánh mai vàng
ướt đẫm mưa mùa xuân
uể oải bò ra từ trong hố đen lũng nhùng khói và lửa và
nước.
tron nhẩy nghiêng răng nắm chặt bàn tay tha hương đôi mắt
khắc khoải vĩa hè rác rưởi và lưỡi dao sắc nhọn em cắm
vào trái tim mi (zê) trò chơi man rợ

làm sao nữ dòi bỏ tia nắng mỏng manh ngủ quên trên đôi
vai trần gọi dục
nữ dòi bỏ thân hình em trần truồng vùng vẫy quỵên rũ buổi
chiều ngoại ô bụi mờ

lắng nghe từng hồi chuông từng hồi chuông ly biệt khe khẽ
rung lên ngân nga lọt qua khung cửa hẹp nồng nặc mùi hắc
ín

sóng dữ dòng lửa vô hình

bản phán quyết cuối cùng
kết án tử hình nụ hôn mật ngọt loài ong.

cần phải như vậy ư hỡi cô gòn (gái gọi) mắt hổ đại nói
dối như cuội
đem khuya vẫn len lén nhón chuột mò mẫm tìm khách trên
mạng

35 - Tình Dục Khuyến Mại

cái ánh sáng ấy đầy bóng tối phản trắc
mi (zê) không đại gì chém đầu ma quỷ vì mi cũng không
lượng thiện gì hơn ma quỷ
mi cũng là ma quỷ

em thiên sứ yêu tinh

lưỡi gươm chết người lời ca trái tim
tâm hồn vô cảm nhập nhằng
món nộm tình yêu quá lửa

mãi đòi mi (zê) là kẻ tha hương
buôn gian bán lận nỗi buồn thật già loảng ngoảng
lòng xục trong bóng tối tử thần những tia sáng hư vô oẻ uốt

và mi (zê) sẽ lột truồng em đặt em lên cánh phản lót đầy
hoa cúc đại
nhầy nhụa những lời dối trá sáo rỗng 8x

làm

tình mưa bão điên cuồng

khoái cảm ngất trời sẽ từ từ trời lên
khuyến mại em
tình dục.

36 - *Kiên Kiên Rổng*

quăng ra một đồng lũng những a b c d đ e phọt phọt này
dám chắc cá thể doi ly (hay là đám đông) lập tức phân đề
phọt phọt ngay vào giữa mặt
buổi sớm nay trời se lạnh.
con gió phượng bắc ngơ ngáo khó hiểu thều lều ... thổi thều
lều ... ều ều
quàng tấm khăn lên cổ cứ đi ra đi vào mở cửa. khép cửa...
lại mở cửa và
cứ thể và cứ thể ... cứ thể
thú thật là vẫn chưa lại hồn sau bao nhiêu năm chết sặc
trong những cơn lên đồng lũng nhưng loạn mê khủng
khiếp.
tổ quốc tự do nhân dân bản sắc dân tộc ái quốc lương tâm
và những gì nữa một đồng ngáp ngáp khốn khiếp.

xương máu tuôn chết cha chúng mày chưa hả.

thừa doi ly và thừa đám đông cái gọi là đồng tham kính
yêu thế giới này thuộc về các vị. cứ hồn nhiên đánh quả.
tan biến rồi cái cảm xúc cá biệt nhỏ nhoi. bơ vơ đơn côi
mỏng manh yếu ớt làm nên thế giới loài người
nhân loại tròn vo lũng nhưng không mất mũi mồm sức
mạnh vô địch lăn lăn lăn và cứ lăn lăn lăn lăn tròn trong
con đồng bóng

con kiến mà leo càng đa leo phải càng cụt ... ự ự ...

vọt ra đường nhập vào cái đồng thét gào quần cò quanh
mông đít xông lên phía trước phía trước là cái gì nhỉ

con kiến mà leo càng đào leo phải càng cụt ... ọa ... ọa ...

chui rúc xó nhà úp mặt vào tường nhìn con dán đang bò
bò.

thọc chân quần bó đít chíp hôi nửa đêm len lén dán hôi mò
tới căn phòng lạ hoắc lang thang trên cái lồn. 8x

kền kền rống

chạy thoát khỏi đám đông hay là bị cái đồng tham ấy nuốt
chửng á à a ú ù u

cúi nhìn vú nhìn rốn nhìn cái dưới rốn nhìn cái đầu gối nhìn
bàn chân nhìn trang báo đang mở ra toe toét cười nhâng
nháo

ôi doi ly

làm gì đây cái thời cháy thui nổi buồn vô cảm

tắm mộ bia nem nếp cúi đầu hôn đít đồng đăm chó chết
đang cõn lên

mê lú nhập đồng ...

ôi giờ đất ơi lại nhập đồng

chọc chọc

37 - *Nỗi Buồn Rách Nát*

ngõ nhỏ bùn và những con số hoang thai vạ vật trên tường
vôi lở lói.
em ca ve lung ngắn ê chề tụt khỏi xe ôm lữ cũn khua giấy
cao gót vôi vàng
vôi vàng chạy trốn buổi sáng thanh thiên bạch nhật

và (zê) mi cũng thấy chói mắt không phải vì nắng
mới năm giờ bảy phút sớm mùa đông thì làm đeo gì có
nắng
chỉ có tiếng rao bánh mì ở ở ơ thẳng xe đạp khoèo chân
ba cục cứt chó nhoe nhoét ngay trước mũi giày

ảo giác trong đầu là thẳng bé châu lục đen úp mặt vào cái
lồn trâu cổ mút lấy mút để
không không không phải thủ dâm như mi (zê) nhà thơ tri
thức thanh cao thừa mứa chữ mi (zê) đêm qua úp mặt vào
một cái lò 8x
mi (zê)
chính mi
chính mi (đích thị zê) đúng cái lúc cầm cặp mút chất
nước thủy dâm thoả toả cơn khát
tình dục
đứa bé đen cũng cầm cặp mút những giọt nước đái trâu
cuối cùng. lê lét trườn ra khỏi cơn khát ... nước
nước nước.
không mùi không vị hát hai ô

tiên sư nước.
đéo mẹ hát hai ô

và mi (zê) cũng thấy chói mắt không phải vì nắng.
mà vì ...

sáng nay tám giờ (giờ đẹp) thất cả vạt đồ giặt giầy đen
đến phố bú đu nộp đơn xin vào hội ... xin vào cái hội gì nhỉ
từ chín giờ mười đến ba giờ rưỡi chiều (chạy xô) băng
qua hội thảo chất trữ tình trong thơ hôm nay (lại chạy xô)
đến thẳng hội nghị bàn tròn mở rộng bàn về chất lượng siêu
đẳng của gói thức ăn Z367 dùng cho chó phốc ...

ốc ốc ốc
ôi ôi ôi

sớm tinh khôi
mi (zê)
nức lên buột miệng gọi ba lần
lờ ... lờ ... lờ ...

rồi ... cầm tịt

38 - *Tiền Biệt Chó*

nỗi buồn như con sâu chằm chằm bò khiến mi (zê) thụ thai
và sinh nở thơ.

(có được như thế không)

thơ mi (zê) còn khuya mới lê lét bò ra từ hố đen có thật

vứt trả cuộc tình đã man điếm bọt nhầy nhựa vũng bùn
phản trắc

thơ mi (zê) vật vờ lang thang còn khuya khuya lăm mới
thơ thơ thơ.

từ thuở sinh thời đã nguyện lòng kết hôn chính trị.

chợ trời cuộc chơi mua mua bán bán gian manh.

trung rất nhiều biển hiệu trắng đen tím vàng xanh đỏ nhập
nhàng

hung hãn đứng đường du côn gào thét cay cú như thẳng

bảo kê mất mỗi gái gọi

túm tùm áo quần phấn son lượt là đi điếm

nhâng nhâng trung diện áo đỏ chứng tỏ nhà quê con ăn kẻ

ở ô sin lê la trong ngôi nhà quyền lực

lén lút nhần nhục xếp hàng bảo hiểm chờ lĩnh huân chương

mi (zê) bụi ngùi (cũng có khi đéch phải bụi ngùi)

nhằm lẫn cảm xúc ở cái xứ này là chuyện ngon lành.

mi (zê) chia tay chó.

chó nhật có tây chó mỹ chó mừng chó mán chó lài chó ta

cún mực cún vàng cún vắn cún vện ...
mặc cảm chó ẩn tượng chó đang nhe răng xửa

bạn ơi nghĩ gì đống đĩnh đầu lâu chó chân bàn ai điều thơ
tiền biệt
mi (zê) tay trắng treo biển cuối năm thông cáo phá sản tâm
hồn nghệ sĩ ba cắc
trắng trợn nhé

mi (zê) ê chè một đống
nghiện vẩy đuôi

biến thôi

39 - Tết Ngoại Ô

Hon đa lao vào phố cổ mua đào
chưng hững
mi (zê) đành vòng ngoại ô

ôi ngoại ô

đường lát bê tông toang hoác
điện cúp bất ngờ trong phim hình sự
tiểu thư gâu vô chủ chạy rông
nhà mái tôn lô xô say rượu
phở thịt trâu bốc khói via hè.
gió bờ sông giật ngang mặt chữ điền thẳng nghịện
khuyến mại nụ cười em gái ca ve

ôi ngoại ô

chờ cao ốc lập loè ánh điện chờ cam ry mẹt xe đẹt bóng
loáng
chờ tiệc đứng cốc tay thượng lưu com lê cà vạt
chờ đường nhựa chờ rạp xi nê chiếu phim chiến tranh ở ki
cambrian
chờ nhà trẻ 3 tầng sáng choang ô kính
chờ nước sạch và chờ và chờ và chờ

qui hoạch nâng cấp cần lao dài cổ chờ chờ chờ

gặp lại thằng bạn cũ (thương binh 2/4)
mời nhau một điếu thuốc long
mua cành đào đang cười toe toét trong gió xuân vớ vẩn
tặng ai bây giờ

tái thơ
ông chủ tịch thành phố trên ti vi cười rất duyên

40 - Cái Lồn Cơ Nhỡ

Túi mi (zê) bốc khói rồi (cháy)
em ù té đứt guốc chạy thẳng một mạch
bước chân đi cắm kì trở lại
(chứ không phải chạy đi gọi xe cứu hỏa)
tìm em ở đâu
chát trên mạng ...
không
đi ăn tiệm ...
không
ra công viên nước một lần
không
nhà nghỉ
không
ba lô bụi rùng xanh.
cũng không

lang thang du hành sẵn lòng cái lồn 8x
cái lồn cơ nhỡ qua đường tình cờ tạm trú buổi mi (zê)
mặc cảm luân lý cầu vào mặt rất bông
mất hứng thú
tầm vé du lịch bất ngờ đội giá lên khủng khiếp.(lạm phát
200%)
mất hứng thú
không thành vấn đề
ông pốp bờ lở rem (tiếng tây ba dọi)

hành trang trong ba lô gói ghém cùng em ra khơi trên con
thuyền nhà nghỉ
xục xạo hoang đảo khoái cảm
tất nhiên là xục xạo bằng tay bằng chân bằng môi bằng cổ
bằng mắt bằng lưỡi bằng răng bằng cả những sợi lông tơ
háng em. óng mượt
em tát mi (zê) và
mi (zê) cũng đã tát em

em diễn vai đòi mút kem giả nai lượn sò pen sy giả nai
ông ẹo vật nhau trên giường giả nai liên tục giả nai nải gia
giả nai nải gia giả nai
thói quen đáng yêu chào thua say đắm
dị ứng phát khùng không thềm ghi chú
đổ ga quá khứ quần bò bó đít le te (chân ngắn)
tóc hạt dẻ đôi vú thập thò váy mỏng như môi xi lip đỏ lông
mao đen
diện mạo tuyệt vời cái lồn 8x.
chói nụ cười buồn nước mắt.
ngùn ngụt rượu bia cúi đầu liếm láp
xong phất

dạng háng mơ màng
trái tim nát
người người ma

nông pốp bờ lò rem (lại tiếng tây ba dọt)

vẫn biết cuộc tình nào rồi cũng bị tàn sát bởi tiền bạc
(tiền bạc là chúa đã được mã hoá kí gửi ngân hàng)
thế vì mi (zê) điên cuồng bới trong tàn tro cái chết nụ hôn
hư ảo thần sầu

cặp đùi bào thai trần truồng co tròn khiếp đảm
đôi núm vú ẩm ướt cong tều lau khô những giọt nước mắt u
mặt đời mi (zê)

than ôi
cái lồn cơ nhỡ bây giờ lang thang phiêu dạt nơi đâu

hu hu hu

41 - Bài Thơ Tủ Lạnh

mùa xuân đến
quà tặng người đời hoa tươi tiền bạc máy tính xách tay com
pắc hơn da sờ pen sy căn hộ chung cư cao cấp
mi (ê) tặng bài thơ tủ lạnh cho em vì em yêu tủ lạnh.
thoả thuận bài thơ này thế chấp tủ lạnh (tất nhiên tủ lạnh
mác ja pan)

đao mèo

hà nội tụt xuống 4 độ (theo bảng nhiệt độ ngoài đường
khách sạn đại u)

còn em

cuộc đời của em tụt xuống 0 độ

thất nghiệp

đói

lõn ra máu

hoang thai

hoảng loạn cuộc tình hư ảo dối gian ngỡ trúng mánh to lại

bất ngờ bị bán đứng trắng tay

nổi đau trắng trợn đắng cay (hay chót dại) đá văng đi một

tình yêu có thật

với giá rẻ bất ngờ

sau cặp kính tròn em nhìn

giác mơ mếu máo co quắp

ngồi vá tình yêu

gió buốt ngoài trời than thở
ngẩn ngơ

42 - *Giấc Mơ Cánh Đồng Cỏ Khô*

mùa này làm gì còn cánh đồng cỏ khô
mưa rét âm ỉ thế này khóc liệt thế này dã man thế này
rạ rơm cỏ gấu cỏ gà cỏ mật trăm ngàn loại cỏ ôm nhau chen
chúc nhau
rạp xuống bùn đen âm thầm vô cảm
vô cảm trời non vô cảm nụ cười cỏ biếc
vô cảm những giấc mơ hoa (thể thảm chưa)

mi (zê) cúi đầu đi dọc bờ sông
há mồm trò chuyện với con chó mù

gâu
oảng

còn cái đêch gì mà trò chuyện
dù chỉ với một con chó

nghĩ cho cùng mi (zê) cũng chỉ là một con chó
một con chó hai chân
và cái chuồng hàng ngày mi (zê) vẫn chui ra chui vào thật
kinh khủng
hãy thú nhận đi.

vậy mà em còn đến ban cho mi (zê) ngọn gió tình yêu
nào lòng chưa
nụ hôn tự do vui buồn tháo cũi

bàn tay ngọt ngào xỏ lòng khát vọng.

xin đừng ảo giác
ngấy rồi bánh vẽ lừa đảo
thứ mật ngọt chết tiệt
sặc sụa thuốc độc đối trá

gâu
oảng

bạn khuyển hãy tuôn trào những dòng thơ.
mơ về một cánh đồng cỏ khô có thật
ôi cánh đồng cỏ khô.
bao giờ cháy bùng biển lửa
tung tro than đi bốn phương trời
cho một vụ mùa ngày mai xanh tươi

43 - TQ 2008

ngũ sắc bà bà
(hoa lợn cút chứ không phải yêu quái)
ngoi lên từ bùn lụt
hút chết kinh hoàng.
lắm như ma vùi im thít đếch xoè váy (xoè cánh) ra đượ
nữa

bà bà có chiêu gì ghê gớm
trúng chương nhà thơ chán xoi nhàn nhạt
nồi con lên đồng ăn vĩa muối ớt
em ngũ sắc
anh ngũ sắc
ta ngũ sắc mày ngũ sắc chị ngũ sắc ông ngũ sắc bà ngũ sắc
cô ngũ sắc dì ngũ sắc
ca ve ngũ sắc và cả mi nữa mi (zê) mi cũng ngũ sắc ngũ
sắc
tuốt lụt ngũ sắc
nô nức lên đường (cũng có thể lên giường)
phen này nhà nghỉ ... cháy

giao hợp đi đồng bào ơi
phóng đạn tình trùng
săn lùng tổ quốc

cột mốc trở trâu bên đường
tổ quốc

thằng nhóc chẵn bò con rơi
tổ quốc

đỉnh đồi lơ mơ nắm mồ
tổ quốc

gió hoang gào rú rách trời
tổ quốc

mi (zê) sấn lùng

tổ quốc bị thương lê lét
trón trong cây hoa ngũ sắc

lặng im

nhìn ...

44 - *Giã Biệt Cút*

sẽ ngàn triệu lần chán chường hơn chia tay người tình mi (zê) yêu người tình 8x
một ngày kia mi (zê) cất lời giã biệt
cục cút thơ không có cánh bay

cục cút mày cứ ngủ ngon
sớm mai mới bị khai trừ (tổng cổ) khỏi thơ

trí thức cụp tai uống trà chửi đổng.
trí thức cụp tai ngồi bàn nhân sự
trí thức cụp tai xin phiếu bé ngoan

cục cút mày cứ ngủ ngon
sớm mai mới bị khai trừ (tổng cổ) khỏi thơ

chọc chọc

trong cái thế giới bị là phẳng này hóa ra lại dễ chơi quá

45 - Cafe Tôi Thứ Tư Thứ Nhất

mi (zê) nâng li cafe tối thứ tư thứ nhất
uống đi (đúng hơn là nốc đi) những giọt đắng không
đường
mi (zê) cay mũi.

há mồm ra mà nốc (hốc) nốc cafe nốc ba tê nốc phở bấp
nốc ba ba rán
nốc chim quay nốc gà hầm ...
(bầm ơi có rét không bầm von ga con cuỡi gà hầm con ...
nốc)
há mồm thơ ba tác lưỡi thè lè
la liếm tha hồ (liếm gót giày)
chọc chọc

há mồm phun (phun hay thụ thai) ... những lời có cánh.
ôi sáng nay thơ đã bay về
mơn man đậu (chứ không phải đậu) má em ướt đầm
(tất nhiên không phải là ướt đầm tinh dịch)
không có vấn đề tinh trùng ở đây.
chọc chọc

mi (zê) triết gia
húp món lẩu nhân từ
(bịp bợm).
xoay chuyển thế giới này
tự do nhân quyền bình đẳng

(bịp bợm)

sâu răng (thối) mồm xòm xoàm hoặc là không xòm xoàm râu

(cũng có xứ gọi râu là lông) ok .

đám đông vãi linh hồn (kinh hoàng hơn vãi ... cút.)

lại cút cút cút

lại cút

mà còn gì nữa đâu ... ngoài cút

thôi mà ngồi xuống đây

lau bàn sạch sẽ rồi

ly cafe lời mời xòng phẳng.

uống đi

từng giọt

từng giọt

từng giọt đắng đời

e mé mày

46 - *Tạm Biệt*

ánh sáng ấy từ nơi em
tẩy rửa những góc tối bí ẩn nhóp nhóp ẩn nấu trong tâm
hồn mi (zê)
hơi ấm ấy từ nơi em
sưởi ấm trái tim mi (zê) lạnh cóng tiền bạc và công việc
làn gió mát ấy từ nơi em
xoa dịu cái xọ mi (zê) nóng rực tham vọng ăn người
bàn tay ấy từ nơi em
tê điếng ngực mi (zê) miền hoang lạc lạ lòng ngây ngất

và cứ thế đã thành thói quen mi bắt đầu nếm ngọn gió ấy
nếm hơi ấm ấy
nếm cái ánh sáng ấy nếm cái bàn tay ấy
nếm thân thể em đêm trời đầy sao
nếm hơi thở của em mùa thu trong vắt giữa rừng

vậy mà khi chia tay trên hi hi hi @ gmail.org.
em tặng mi (zê) nụ hôn dài (nghệt thở)
khuyến mại lời vu vơ
víp của em ơi ... tạm biệt
anh (đích thị là mi đấy) chẳng hề biết yêu

thật thế ư

47 - *Bức Tường*

Buổi sáng thức giậy bước ra đường.
hít thở không khí mơ tưởng đi uống một li cafe
bỗng nhiên đầu mi (zê) đập vào một bức tường
bức tường vô hình
choáng váng nhìn quanh
nỗi lo sợ mơ hồ không chân dung không hộ khẩu

mẹ kiếp

buổi trưa ngồi trước máy vi tính nhẩn con chuột.
màn hình sáng lên và đầu mi (zê) bỗng nhiên lại đập vào
một bức tường
bức tường vô hình.
những dòng sông thông tin hận thù nửa vời bị cạo lông trần
trụi
chẳng khác gì trong lò mổ người ta cạo sạch lông bò

mẹ kiếp

buổi chiều ngồi trong công sở trò chuyện với ai đó (có thể
là một đồng nghiệp)
đang huyền thuyên bỗng đầu mi (zê) lại đập vào một bức
tường
bức tường vô hình
man trá nhớp nháp tron tuột da lươn âm thầm gài bẫy

mẹ kiếp.

nửa đêm quần bò áo thun mò đến phòng trọ ngoại ô rẻ tiền.
ôm người tình 8z trong vòng tay tắm rửa tình dục.
bỗng nhiên đầu đầu mi (zê) lại đập vào một bức tường
bức tường vô hình
sự phản bội dẫu mặt độc ác mặt ngọt bóp nát trái tim

mẹ kiếp

và 4 giờ sáng chồm giậy ngồi trùm chần lạng im.
đầu mi (zê) lại đập vào một bức tường.
bức tường vô hình
những tư tưởng man trá đắc ý ngạo nghễ

sự e dè lương tâm nửa vời bánh phồng tôm
và nụ cười gượng gạo của một nền đạo đức giả dối đã
được hun đúc hàng trăm thế kỉ
đắt thóc mi (zê) hì hục tự đắp tượng đài tâm hồn của chính
mi (zê) bao lâu nay.

mẹ kiếp.

hạt bụi bay lượn trong vũ trụ
nhận từ thiên nhiên món quà tự do không cần có cánh
nhưng đây chỉ là ảo giác.
hiện hữu hàng ngày hàng tháng hàng năm mi (zê) đang bị
giam cầm hốt hoảng đòi mở miệng mở miệng mở miệng

vô ích thôi

Tìm đâu sự cảm thông

48 - Tia Nắng

buổi sáng hôm nay mi (zê) tình cờ túm được tia nắng trời.
tia nắng mỏng tanh mặc áo thun vàng nép mình chơi trốn
tìm mảnh vườn hoang vắng
xào xạc lá rơi
xào xạc hồn mi (zê) thờ dài.
mười năm nay rồi buổi sáng nào mi (zê) chẳng thờ dài
thờ dài thờ dài thờ dài

mười năm nay rồi còn cái đéch gì nữa đâu
trái tim rỗng tuếch rắn bò loằng ngoằng chết tiệt (rắn độc)
tiêu một đời thi sĩ thảm thương.

em lẳng lơ
chợt nhả tình yêu
đôi trá như điên (nhưng em không lừa đảo)
em lặn ra vườn trần trường hoà tan nắng trời (em hoá thành
tia nắng)

nhưng anh quên em rồi
tia nắng rớt
đời anh
đang tan vào mùa đông

49 - *Bạn Là Ai*

tháng sáu hà nội nóng ươn người
không thư từ cũng không quà tặng
ngồi lý cóc tía hai mươi ngày không đóp muối (tức là
không. thả thơ)
mi (zê) nhìn nhìn và nhìn
vô cảm

bạn là ai
ly cafe chết lặng trên bàn

50 - Đao Mèo

đêm qua mi (zê) nằm (mơ) thả thơ
thơ khủ trùng không nỡ nướng cũng không cứt ... cứt
câu thơ như cốc chanh leo (vừa chua vừa ngọt)
đổ tuột vào họng lũ thượng đế rẻ tiền

đêm qua mi (zê) nằm (mơ) thả thơ
bà còng đi chợ đường xa
cái tôm cái tép lếch tha lếch thếch theo sau lưng bà
chợ quê dưa muối tương cà
bể rền thì thụt ...

đao mèo (thơ với chả thần)

đêm qua mi (zê) nằm (mơ) thả thơ
văn chương ế ẩm chợ chiều
một đàn nghệ sĩ bé ngoan
chen nhau rằm rộ bám theo đũng quần (của thằng đầy tớ)

đao mèo (thơ với chả thần)

nặng quái rết mặt
nồn buồn
buồn nồn

đao mèo.

51 - Trống Rỗng

những cơn lên đồng nhập nhằng cuồng điên ngao mạn dò
hơi

thảm bại tâm hồn rách tả tơi
đáp số lòng tin cuối cùng không tìm được địa chỉ

và đêm nay
chuyến tàu tốc hành phương nam
cuộc chạy trốn ngoạn mục
đi về đâu hơi mi (zê)
đời mi lần này thì ra ... c ... nát (c ... không có chớp)
vỡ nợ lừa đảo thơ ca ăn quyết cuộc đời
vỡ nợ mối tình đầu tuổi hai mươi đội mồ thức dậy
vỡ nợ nụ hôn ngày xưa di án tử hình
xập xình xập xình

sự trống rỗng điếm danh
xập xình xập xình
vỗ tay hát cùng vò đất
đong đầy nổi sào không tên
không nhân văn cũng chẳng hận thù
nếu có chút gì tí ti tử hủ
thì cũng chỉ là ... làm le

ngả mũ xin chào.
nổi buồn không nhìn rõ mặt

xập xình xập xình

chọc chọc

52 - Nhớ Những

Hê hê
buồn cười chưa khi mi (zê) chấp tay cúi đầu ngưỡng mộ
những ông thánh râu ria mù mờ (bịp bợm) tên tuổi lãnh
nhãng.
và mi (zê) còn xun xoe ...

hạnh phúc chảy tràn
đầm ìa rớt rãi.
niềm vui hiện hình
táo bón vốn cục

chìa khóa mở ra những cánh đồng vui cuộc đời
ở đâu nhỉ
kia kia vại bia xùi bọt
trên môi người tình 8x đang say

53 - Chảo Nước Sôi Văn Hoá

bạn mi (zê) quá yêu (và cũng hơi ón) thơ cắt cắt
tặng cho mi (không phải người) chảo nước sôi sùng sục
không phải chảo nước sôi thường đâu mà là chảo nước sôi
văn hoá

(ghi chú của bạn)

và rung rung xui mi (zê) nhúng thơ vào

ông tổ mi (zê) vai chữ điền tung tăng thả thơ bìm lôn
thế là bị mi (zê) hò dô ta đề nghiêng ra nhúng ngay vào
chảo nước sôi (văn hoá)

thơ tiêu mẹ nó rồi chỉ còn một đĩa đầy lôn ... luộc

ông tổ hoá thành chó luộc nhe răng

(ông tổ cầm tinh con chó tuất)

bà tổ mi (zê) môi cắn trầu đỏ tươi mỉm cười hát thơ cặc
giải

thế là bị mi (zê) úm ba la túm cẳng dốc đầu vào chảo
nước sôi (văn hoá)

câu hát tiêu cha nó rồi chỉ còn một đĩa đầy ngẫu pín (ngẫu
pín người)

bà tổ chín rừ chuột luộc cong queo

(bà tổ cầm tinh con chuột)

hi hi

đến lượt mi (zê) nghe lời xui của bạn

ôm thơ dở hơi cút đái nhảy ngay vào
(tất nhiên là nhảy ngay vào chảo nước sôi văn hoá)

nhảy ngay vào thật à

hi hi hi

còn lâu nhé

đùa một tí thôi.

vì còn tí chút đần độn (thật ra thì cũng hơi ... kinh)

mi (zê) kính nể chảo nước sôi văn hoá.

kính nể quá đi

nhưng ...

á tăng - (tiếng tây ba dọi)

đêm nay mi (zê) còn rong chơi

nhà nghỉ thiên đường lộn phèo gan ruột

váy xoè tam cúc

em gái ca ve

toe tóet toè hoe

em là cái chảo đang sôi

đang sôi sùng sục dọi anh nhúng đầu ... (đầu nhà thơ chứ không phải ...)

nhúng vào em gái đầu cho

sớm mai thơm thảo (sạch bóng) tha hồ thả thơ

đến lượt mi (zê) nghe lời xui của bạn

ôm thơ dở hơi cút đái nhảy ngay vào

(tất nhiên là nhảy ngay vào chảo nước sôi văn hoá)

nhảy ngay vào thật à

thật

dầu thân này hoá thành chó luộc (như tổ ông)
xác này gói trong da ngựa (nhằm)
xác này hoá thành chuột luộc (như tổ bà)
cũng cam lòng

mẹ kiếp
đang đại dịch gia cầm
sao mà lắ cứt gà thế này

chọc chọc

54 - Canh Bạc Cạn

Có thực đời mi (zê) xấp ngửa đỏ đen
chiếu bạc tàn nửa đêm
một giò sáng mi (zê) toát bỏ hôi hột
điều vina băng bó phần hồn (rẻ tiền)
và mi (chính là người)
ngồi chôn chồm như một con chó
đối diện với màn đêm đen kịt
đối diện với lương tri (của mi) đen kịt

mi (zê) trợn mắt
rùng mình
ớn lạnh
và tự hỏi
sức mạnh nào trơ tráo
lập trình xấp ngửa
vết bùn nhọc nhằn ngược dốc đời mi
ném lên bàn cân đời
những quả cân tiền tài danh vọng
nhưng quả cân thần nhiên biết hút óc người
và hút cả máu người
giác mộng hư ảo mung lung
khăn tím làn sương tan biến giữa đồng
mắt lá rằm mê cuồng
nụ cười mật ong rót tràn một đời thiếu nữ

mi (zê) ngồi chạng háng

tọng đày mồm những đui gà nông nổng (gà đòì)
tiên sư thịt nạc gà đòì
rượu mán rượu mừng xanh điệu
mi (zê) nhâng nháo
mi (ze) mơ màng
mi (zê) nhẩn nhở
mi (zê) đọi chờ
.và cứ thế cứ thế nhơn nhơ
qua ngày
qua tháng
qua năm
đỏ đen rình mò xấp ngựa
mưa lạnh mùa xuân (cắt da cắt thịt tiêu rồi)
gió khốn nạn rét tệt rét hại (cũng đã cút về phương bắc)
xéo cha lũ chúng mày đi
gió với chả mưa
lũ ôn dịch lảng giềng báo hại
chết cồng trâu bò cháy thui cánh đồng rau cải
trẻ con xung phôi
ông già rủ nhau đột quy quay lơ
một lũ không nhà khó rách áo ôm
chạy đảo chạy điên méo mặt chạy tiền đi nông van tìm
(ối giờ ơi phận nghèo mà cũng đòi đánh đu đi nông van
tìm)

hi hi hi

mi chờ đọi
nhà cái ô đỏ ô vàng
dùng dung
mù lòa vú em mông em môi em
mù loà nổi nhớ tinh dịch đồ đầy

mù lòa quê hương mưa phùn
mù lòa hồn thơ lên cơn thuốc lắc
giật đùng đùng

mi (zê) mỗi một
ngồi
lặng cầm
manh chiếu chai rượu ba cái đuôi chó.
quán cóc bên hè
ba lô bụi
lang thang

mi (zê) nhìn
vườn cây đang hả hê tự do rụng quả
nhờn nhớ mùa thời gian
mi (zê) nhìn
cây na không thềm nói chuyện nhân sự lên voi xuống chó
mi (zê) nhìn
cây mít không thềm tán chuyện mèo mủng
mi (zê) nhìn
cây hồng xiêm không uống rượu không ... rung đùi
và cây xoan không thềm hôn tiền
dù thế giới này được nhào nặn bằng tiền (50 % là tiền bản)

có thực đời mi (zê) xấp ngựa đở đen
đao mèo

e mé mảy

chọc chọc

55 - *Vĩa Hề 24*

Em dừng lại (đúng hơn là chùn lại) trên hề nhìn
mi (zê)
và thế là mi đã nhận được thông điệp của em

thật ra thì thông điệp này chẳng có gì là mới mẻ
nó cũ mèm như cũ mèm tình yêu 8X
thứ tình yêu lấp lánh bao bì
tính toán bao bì
tham lam bao bì (và cũng trắng trợn bao bì)

mi (zê) đành phải lén vào một góc phố
đứng còm rom một mình
đi đâu bây giờ
mua một que kem
và mút
liếm
và lại mút

ngày dài đêm ngắn chảy nhều nhạt
cuộc tình hoang mang
ngọt ngào phủ lên (chính xác là đã vương vào). cuộc đời
mi
thơm phức
lạnh buốt
và tan chảy
trơ lại trên bàn tay cái que tre

(mút hết liếm hết rồi còn đâu)
u ơ bài hát đao mèo

đáng đời mi (chính là người)

mi (z ê)

chọc chọc

56 - Cái Còi Tình Yêu Rống Lên

Mi (zê) biếu em cuộc tình loăng quăng không rõ hình hài
em lại quả một cục tình 8x
tiền lẻ ba xu vé vào toa lét (ở bên xe)
đã hoá hai ta (mi và em) thành phường cướp cạn
(chứ không phải cướp bể ka ri bê)
cướp cạn hà thành
thời buổi a còng
chết tiệt
săn lùng tình yêu
ngã tư kẹt xe nghẹt thở
móc túi tình yêu
tanh lòn ngoại ô nhà nghỉ
em khát
mù mờ niềm tin
và nhâng nhâng em cũng khát ... tiền
(em phải tự nuôi thân giữa chốn đô thành)
Em vô tội
mi (zê) khát
quãng đời vô tình biến mất
biến mất hay là bị quăng vào xọt rác (không biết nữa)
mi (zê) cũng vô tội

li dị đi (thực ra là vứt bỏ)
thứ tình yêu đầy ắp tiếng chó xủa và những vuốt ve nhập
nhằng
thứ tình yêu bốn cột trải đệm cỏ dẫu roi dưới đệm

thứ tình yêu kì quặc tôn vinh cái nỡn cái nường
suốt ngày suốt đêm chạy xô lấm lét

thứ tình yêu như thế
đang chậm chậm rữa ra như là ... cứt nát

đệm mềm quăng đi rồi (tốt thôi)
roi mây lén lút đã lộ diện
nỡn nường kì quặc ba lẳng nhăng đã thôi tháo chảy nước
cống
và bây giờ nó đang nhồm nhoàm nhai nuốt
nhai nuốt cái gì (không thể biết được)

những mối tình như thế như thế
đang chậm chậm rữa ra như là ... cứt nát

buổi sáng hôm nay
em lặn ra ăn vạ trên trên bãi cát bờ sông.
và mi (chính là người) tặng em một con chim sẻ non gãy
cánh
mi nói với em rằng gió đã thổi về khu vườn
lá vàng mùa thu đã rụng
tiếng râm ran mùa hè đã tắt
chỉ còn xác ve trút lại
thông điệp trong ve rỗng tuếch vô hồn

thật là ngu xuẩn tốt cùng
khi mi (và em nữa) cứ tự đắm vào đầu
những câu hỏi ngu ngơ vợ vẫn
những thói quen chết tiệt
lùng bùng một mớ đạo đức giả cày
phi đạo tình yêu bay trên giường

thông lộ tình yêu cây nèn đất
áo quần tung bay mê hồn (đẹp hơn lá cờ sát máu)
chân em ở trường tuôn chảy dòng sông
vú em ở trường vươn cao núi đồi
môi em mỉm cười mở ra cánh đồng nở hoa bát ngát

nào thôi
có gì ngạc nhiên đâu
mi (zê) và em lại cùng lên đường
và cầm cổ chạy
những lời yêu đương rỗng lên nhúc óc
hú dợn hồi còi chói tai cảnh sát
hả hê rượt đuổi đằng sau

mẹ kiếp
tình ơi là ... tình
yêu ơi là ... yêu
chọc chọc

57 - Tình Yêu Ông Công

khi em (tình yêu của mi)
len lén bò khỏi giường
bóng đêm cũng đang len lén bò đi ở ngoài sân như thằng ăn
trộm
cuộc tình chớp nhoáng
thoảng thốt gió bay
đôi hàng mi cong tếu lên đồng
và nụ hôn mật ong ngòn ngọt
cũng đang len lén tan chảy ra như ... bọt xà phòng
có thật
hay chỉ là ... ảo giác

người tình 8x
mắt cận thị kính tròn
cớ sao phát cuồng
lên cơn đạo đức
muốn xoè tay cầu vào sự thật
sự thật tình yêu
sự thật tình yêu mỏng mảnh dễ vỡ
sự thật tình yêu truy nã bủa vây
sự thật tình yêu đổi màu lẫn trốn như diên
sự thật tình yêu vu vơ tạm trú via hè

ôi tình yêu
mê muội ú ớ thích hơn nhiều
kí hợp đồng ghi nhớ

để mà ... quên
chối từ mình bạch
mặt xác tháng ngày nhập nhằng lên men
lời nguyên không bao giờ hoá giải
quên luôn

sẽ chẳng bao giờ được yêu
như mùa vàng đợi gặt
đường xa thật xa
cuồng loạn
khát
khát khô cổ
khát cháy họng
khát

58 - Những Hạt Bụi Hoá Đá

tặng bạn thơ KI

chúng tôi như những hạt bụi bay
(không phải bay mà chỉ lơ lửng)
lơ lửng lơ lửng
dưới bầu trời tổ quốc mênh mông
trên mặt đất tổ quốc mênh mông
chúng tôi không thể bay lên được
đùa dỡn với bầy chim cánh trắng nhón nhơ
chúng tôi cũng không thể xà xuống
ngã vào cỏ hoa xanh biếc như ngọc
chúng tôi cũng không thể nào
phình to
hoặc
teo tóp lại
không thể
rẽ ngang
rẽ ngựa
không thể
quay phải
quay trái
những hạt bụi
không thể chết
và
lại càng cũng không thể sống
giữa thiên đường tổ quốc

nẻo trời xa
hạt bụi đời
hạt bụi trái tim
hạt bụi hồn tôi
bay đi đâu
bạn ơi

chúng tôi như những hạt bụi bay
(không phải bay mà chỉ lơ lửng)
những hạt bụi
đang chậm chậm
hoá đá
hoá
đá

27-03 -2010

59 - Nàng Thơ Tới Gõ Cửa

không phải gió lạnh mà là ngọn lửa của gió nóng
từ rừng hoang phương bắc thổi về
tháng giêng trốn chạy tất tả.
ả ca ve cảnh sát truy lùng

đúng lúc đó thì em gõ cửa
ôi trời nàng thơ
mặt trát bột phấn vàng xanh đỏ
chân dài nghêu ngao
mùi ngón tay bướm bướm

thôi nhé
chào
không mở cửa

đã nhiều năm nay
với mi (zê)
em là con chó cảnh
cũng có khi là con chó ghè
vẫy đuôi rối rít
lè lưỡi liếm nước đường
thỉnh thoảng lại tru lên
ngớ ngẩn

mi (zê) đã tắm em rồi
thơ ơi cút nát

đã bao giờ em dám thử một lần
một lần trườn lên tấm thân mình tổ quốc
tấm thân núi sông biển xanh mỹ lệ
cánh đồng lúa vàng rì rào
đảo xa dẹt nắng
thờ
phập phồng
đang thờ
u trầm
em có hay
máu
vẫn rõ
đâu đây
tổ quốc buồn
cúi mặt

đã bao giờ em dám thử một lần
một lần ôm hôn tâm hồn nhân dân
nhân dân cơm ăn áo mặc
nhân dân cày cuốc như điên
mót từng đồng xu
lê la chợ đưa người
ngựa mặt
nhân dân
nghẹn ngào
đòi thờ
thờ
tự do
công bằng
dân chủ

đã từ lâu mi (zê) tởm em rồi

và sẽ còn dài dài kinh tởm
em vô cảm nỗi buồn
và
chối từ sự thật

ôi thơ ơi là thơ
cực cúrt nát

thôi nhé
chào (xin kiếu)
cứ đứng ngoài cửa sổ

e mé em

chọc chọc

03-2010

60 - Tôi Rất Thèm Mơ Mộng

Tôi rất thèm được mơ mộng trong cái thế giới này, nơi hàng ngày tôi vẫn gặp những người đàn bà nhà quê và

vật bên đường kêu gào đòi lại mảnh vườn của tổ tiên đang bị cướp đoạt. Tôi rất thèm được mơ mộng trong cái

thế giới này, nơi hàng ngày tôi vẫn nghe tiếng guốc mấy em gái ca ve hót hoảng chạy về nhà trọ sau một đêm

kinh hoàng hành lạc. Tôi rất thèm được mơ mộng trong cái thế giới này, nơi tôi không bao giờ được hôn người con

gái tôi yêu mà không cần do dự, nơi tôi được bắt tay một người bạn mà không cần một lý do tiền bạc.

Tôi rất thèm mơ mộng trong cái thế giới này, nơi câu thơ chết chìm trong nỗi buồn lưu đầy trên đất quê hương,

nơi tôi được sống cho cái lý tưởng không bị đánh cắp. Tôi rất thèm mơ

mộng trong cái thế giới này, nơi một

ngày trôi qua không có nỗi buồn bám
đuổi sau lưng. Tôi rất thèm được mơ
mộng trong cái thế giới này, trong cái

thế giới này ... thế giới này

Góp Ý

Comments

- **Lê Vĩnh Tài**

Khi ta đọc:

*“cột mốc trớ trêu bên đường
tổ quốc
thằng nhóc chặn bò con rơi
tổ quốc
đỉnh đồi lơ mơ nắm mồ
tổ quốc ...”*

và sau đó:

*“giao hợp đi đồng bào ơi
phóng đạn tinh trùng ...”*

cả TQ nữa, không rõ là viết tắt Tổ Quốc hay Trung Quốc thì có lẽ Nhất Vương sẽ bớt nóng.

Trong thời buổi mà cả nước làm thơ, tha hồ hoa thơm bướm lượn rồi, vả lại:

*“trí thức cụp tai
ngồi bút trượt dài sợ hãi
sự ngạo mạn trống rỗng lên ngôi
và quả đấm rình mò ...”*

gợi nhớ:

*” Điểm cấp thấp bán tròn nuôi miệng
điểm cấp cao bán miệng nuôi tròn..”*

của Nguyễn Duy ngày nào thì NĐC có một mồi kêu to:

“ôi thơ ơi là thơ ...”

và,

*“cục cứt nát bay đi đâu bay giờ
cục cứt nát chỉ có chóp
cục cứt nát thì làm gì có cánh ...”*

thì “cục cứt thơ” của ông cũng nên để lại trên Hội luận.

- **Phù Vân**

Đọc hai bài thơ của Nguyễn Đình Chính một lượt rồi lại phải đọc lại, đọc lại nữa.

Trước tiên nó không phải “giả sơn” như đã có lần Nguyễn Hữu Hồng Minh nhận xét về thơ Hoàng Hưng, cũng không

phải làm bằng cái gọi là “công nghệ Trần Dần”, tức là né hiện thực, chui vào “laboratoire des mots” như các thi sĩ “hậu hiện đại” bây giờ ...

Về cái sự “hư vô” của nó thì gần với nhóm thơ “Mở Miệng” Sài Gòn, nhưng thử hỏi: thời nay còn công cụ đập phá nào “hữu hiệu” hơn sự “hư vô”:

*“trí thức cụp tai
ngồi bút trượt dài sợ hãi
sự ngạo mạn trống rỗng lên ngôi
và quả đấm rình mò ...”*

Thơ không còn trên mây để đeo chữ thọ sau đít nữa, nó dám sà xuống đồng cút để nhận diện một thời đại “đồ đều” đang chế ngự khắp nơi.

Thơ cũng không còn “ú ớ”, lấm lét, ngó trước nhìn sau, mượn màu chữ nghĩa để ăn bông lộc hoặc “đánh đi tâm hồn” nữa.

Nếu dùng chữ “văn cách” của Trần Dần thì thơ đã có ... ”thi cách”.

Đó là thứ thơ Nguyễn Đình Chính đang nhắm tới bằng nỗ lực đổi mới “âm điệu” - một cố gắng cách tân không mấy thành công của cả một “su đoàn thơ” hiện nay.

Mừng lắm thay!

- **Thanh Thảo**

Thời nay, đến cúت con cò còn là “cúт đầu” nữa là! Bạп Nhất Vương không nên quá nóng giận. “Cúт thơ” là thứ thiệt thì vẫn hơn “vàng thơ” mà là vàng đầu! Cúт, theo Mao Trạch Đông, còn tốt hơn cả trí thức. Thế thì có gì ta phải mặc cảm khi nhà thơ ví thơ (mình) với cúт. Ví thơ mình chứ có dám ví thơ ai đầu.

Buồn làm chi, em đầu anh về bên kia sông Đuống / Ngày xưa cát trắng phẳng lỳ / Bây giờ ô nhiễm nặng / Mùi sông bốc lên còn kinh hơn cả cúт.

Chào mừng “Cục cúт thơ” của Nguyễn Đình Chính! Thơ thật thà vẫn hơn thơ giả dối.

- **Diễn Phi**

Kính thưa nhà văn Nguyễn Đình Chính,

Thơ anh cay đắng quá! Chua chát quá! Đầy bất trắc và khủng hoảng lòng tin kinh khủng. Tôi chưa có cơ hội đọc nhiều bài thơ gần đây của ông nhưng tôi thích “dáng thơ” của ông thời trai trẻ hơn, dù thơ thời ấy của ông sự chiêm nghiệm, đánh giá về cuộc sống nông hơn những bài thơ mới (mà tôi được tiếp xúc) rất nhiều. Cả hai dường như là sự đối lập nhau.

Kính thưa nhà văn Nguyễn Đình Chính,

Tôi thích ý thơ của ông, phục cái tấm lòng đau đáu cho quần chúng của ông, nhưng tôi không đồng tình với ngôn ngữ thơ mà ông đang sử dụng. Nó phản cảm quá.

Có thể ông sẽ cười khẩy mà bảo rằng: Những kẻ chối bỏ gọi tên những thứ tục tĩu là những kẻ đạo đức giả. Nhưng thưa với ông, tôi chắc chắn, đến cả những kẻ đang vật vạ ngoài xã hội kia, những kẻ không có gì để mà đạo đức giả, khi nghe đến hình ảnh “cứt” và các bộ phận sinh dục mà ông sử dụng cũng ngẩn cổ lên trời mà than: “Tao ăn nói tục tằn hơn nó mà sao tao thì vất vưởng còn nó lại ngồi tốt lên ghế nhà văn, nhà thơ thế này ...”

20 06 2008

- **Trần Thiện Huy**

(Trích trong bài viết : Thơ hiện đại – Xấu xí, phi lý, và vô nghĩa)

*Trần gian là thế đấy ư?
Vậy thì, lại một lần nữa đi!
(“Zarathustra” – Nietzsche)*

... theo như ý kiến mới đây nhất của nhà thơ Nguyễn Đình Chính cho biết, thì ít nhất đã phải có 70 cuốn sách trong lãnh vực lý thuyết thơ hậu hiện đại mà thôi; và ngay cả xung quanh hai bài thơ của chính ông, cũng có rất nhiều phản hồi gần như đã đại biểu cho mọi góc độ. Trong hoàn cảnh ấy,

không dễ cho tôi phát biểu một điều gì mà không trùng hợp lại với ý tưởng của người khác, lại còn có thể là một ý tưởng rất sơ đẳng và phổ cập với sự hiểu biết của độc giả.

Nói như thế, không phải tôi cho là thơ hiện đại đã đánh mất sự thu hút và không còn ý nghĩa đối với nhà phê bình. Những gì đã được nói ra có lẽ chỉ là những gì có thể được nói ra; đối với chúng ta, thơ hiện đại vẫn là một miền hoang hư kỳ ảo đầy những sinh vật kỳ lạ, mỗi loài có tiếng nói riêng của chính mình. Những mỏm đá, bãi hoang, những dòng sông, vũng lầy của nó biến hình liên tục trước mắt người đọc, và bên ngoài phần lãnh thổ nhỏ nhoi đã có một dạng bản đồ tương đối khả dĩ, miền đất ấy vẫn thách đố chúng ta giải thích những đỉnh cao bí hiểm, cũng như những lối ngầm tối tăm của nó, và đứng trước miền đất này, độc giả chúng ta lập lại những bản khoán mà người Ấn Độ cổ xưa đã đặt vào lời nói của nữ thần Devi:

Hỡi Shiva, đâu mới là thực tại của người?

Vũ trụ đầy kỳ diệu này thực ra là gì?

Cái gì tạo thành chúng tôi?

Ai làm trụ quay cho bánh xe toàn thể?

Cái gì là sự sống cao hơn hình tướng và nằm trong mọi hình tướng?

*Làm thế nào người ta bước hoàn toàn vào nó,
trên cả không gian và thời gian*

tên gọi và mô tả?

Hãy giải trừ nghi vấn của ta!

Đến đây tôi bỗng gặp phải một cảm giác ngỡ ngơ kỳ lạ, như mình vừa tìm thấy một điều gì phảng phất quen thuộc. Sự nhận ra, đã có những ý niệm khác tồn tại song song giữa thế

giới của văn minh Ấn Độ cổ đại, và thơ ca của chúng ta ngày nay. Chúng ta đang tranh cãi về những điều mà có lẽ đã được tranh cãi từ ngàn xưa, vì cội cây trí tuệ được loài người thừa kế mỗi mùa sẽ phải ra trái lại một lần. Nhất là trong thời đại của chúng ta, không phải thiếu lý do để được coi là “thời của các tiên tri giả”, khi những ảo tưởng, dối trá và những chân lý xương máu có hàng ngàn năm tuổi va chạm quyết liệt với những gì mới mẻ - cũng bao gồm cả dối trá và chân lý trộn lẫn - chúng ta không thể tìm chỗ trú ẩn trong bất cứ sự khôn ngoan ước lệ nào, nhưng cũng cần được nhắc nhở là không một tập thể nào trong lịch sử lại đơn độc hay đặc thù trong việc khám phá các ý nghĩa bất tận của cuộc đời.

Đặc biệt, chính từ một thảo luận trong môi trường diễn đàn Hội Luận này gợi ngay cho tôi đến ý tưởng đặt song song ý tưởng của hai thời đại, không phải để so sánh - một việc làm muôn đời khập khiễng - mà để đạt đến một thái độ cảm thông muôn đời vốn là hành trang và nhu cầu thiết yếu nhất của sự phê bình. Mấy ngàn năm trước khi Nguyễn Đình Chính viết những dòng này:

*ôi thơ ơi là thơ
cục cứt nát bay đi đâu bay giờ
cục cứt nát chỉ có chóp
cục cứt nát thì làm gì có cánh*

và

*giao hợp đi đông bào ơi
phóng đạn tình trùng
săn lùng tổ quốc*

(những dòng mà chính tôi cũng còn ngại không muốn ghi lại), các bậc hiền giả của Ấn Độ đã kiến giải như sau về con đường giác ngộ:

“Người khôn ngoan nên giải trừ những uế tạp trong tâm trí mình bằng sự uế tạp... con người phải vươn lên bằng chính cái mà qua đó mình đã ngã xuống.” (Hevajra Tantra). Kinh Candamaharosana Tantra liệt kê những tế vật mà hiền giả được dâng cúng và phải thụ dụng (mà người viết bài này chỉ dám trích dẫn một ít, để khỏi xúc phạm quá mức đến sự nhạy cảm của con người văn minh: phân, nước tiểu, nước bọt, nước rửa chén, đồ nôn mửa... Những kẻ “biến phân và nước tiểu thành vật thực, sẽ đạt được cực lạc”, kinh Guhyasamaja Tantra hứa hẹn. Ta tạm dừng lại ở sự trùng hợp về chất liệu sống được hai thế hệ, hai nhân cách khác biệt nhau sử dụng để tạo ra hai ý nghĩa khác biệt; những ý nghĩa này sẽ trở lại với chúng ta một cách tự nhiên hơn là sự phân tích, thông diễn (hermeneutic) theo cái hiểu cá nhân hạn hẹp, và dĩ nhiên, có phần khiên cưỡng của người viết bài.[1]

Có lẽ sau hơn mấy trăm năm giáo dục Nho gia, và một thế kỷ của cái mà Foucault gọi là “bio-politics” nhập cảng từ phương Tây, ở một đất nước xa lạ với Ấn Độ, chúng ta mới bắt đầu manh nha nhìn nhận một khía cạnh bị ức chế (kể cả trong một chủ đề bị ức chế là tình dục!) - đó là những hình ảnh xấu xí và “ô uế” gắn liền với sinh lý của tình dục. Và trong một khuôn khổ thi ca, hay bất cứ loại hình văn hoá nào có tính cách tư tưởng, trí thức, những nội dung ấy đều nhận được sự đánh giá rất ưu khuôn khổ, “giai cấp” rằng nó tối nghĩa và hỗn độn. Với thái độ cấp tiến, chúng ta có thể khuyến khích những phát biểu mới lạ, hy vọng trong đó có một vài viên ngọc sẽ được đãi ra bởi ai đó, (nhất là trong

thời kỳ hậu hiện đại này, khi mà mọi sự tối nghĩa, bí hiểm được hứa hẹn là đều có một ý nghĩa sâu xa cần phải giải mã), nhưng người đó chắc hẳn sẽ không phải là chúng ta. Xa hơn nữa, chúng ta có thể ưa thích những ngôn từ “cứt, cặc, vân vân” như một sự nổi loạn, một thách thức những ngọt ngào của xã hội, nhưng ngay từ chính sự ưa thích đó đã nói lên rằng, người làm thơ, viết văn hay nghị luận kiểu ấy sẽ không dễ gì được coi là bình đẳng và là đồng nghiệp với những nhà thơ lãng mạn, vẫn trung thành với mắt huyền, với mây mùa thu, hoa buổi sớm. Hai loại người viết có hai địa vị xã hội khác nhau; và hai loại ngôn từ cũng theo đó mà không thể đứng chung trong một sự xếp loại. Gạt bỏ đi những yếu tố thời thượng, thơ vẫn là thơ phản kháng đối mặt với thơ chính thống, và sẽ khó có ai nhắc đến Nguyễn Đình Chính hay Bùi Chát, Lý Đợi cùng với Xuân Diệu trong một đoạn văn, nếu không có dụng ý bài bác nào.

Là những người thừa kế những nền văn hoá phát triển cao về truyền thống hành chính, văn hoá Trung Quốc và Âu châu, chúng ta đã quá quen sống với những hình thức kiểm duyệt và lệ thuộc vào sự phán xét của những tiền lệ nó đã tạo ra trong quá khứ [2]. Đối với lãnh vực tình dục, sự kiểm duyệt đã đóng khuôn nó, và những sự phát biểu về nó, trong cái scientia sexualis của Foucault, nghĩa là trong một ý thức hệ thăng hoa, cao cả và lạnh mạnh đối với sự thăng bằng xã hội. Trong hệ thống ấy, sự diễn đạt những đối tượng “ô uế”, như Freud giải thích, là một sự ngưng cố (fixation) vào những ả ức tuổi thơ, mà con người không lớn vượt lên khỏi đó được, một khiếm khuyết hay bệnh lý tồn tại cơ hữu trong con người (dù là trong mọi con người!). Đối lập với nó là cái mà Foucault gọi là ars erotica, của những nền văn hoá như Ấn Độ, tìm đến sự chuyển đổi ý thức cố hữu cho con người, sự

giải trừ tri kiến, tìm về cội nguồn những quy luật lớn lao hơn của sự sống. Đối với họ, mọi hình tướng đều là hư ảo, và mọi pháp đều bình đẳng; mỗi hiện tượng đều chứa đựng cái toàn thể và không có gì tồn tại ở bên ngoài bất cứ hiện tượng nào. Tinh thần trực quan, chỉ chứng, Tat tvam asi (Người là y như thể) của họ được đại chúng hoá qua cách diễn đạt nổi tiếng của Thiên học: “Phật (hay vô vị chân nhân, Tạ Tổn, tùy theo ngữ cảnh) hay cục phân bò cũng thế, chẳng khác gì nhau”.

Đối với tôi, thơ của chúng ta ngày nay vẫn chưa đi đến chỗ đó, dù rằng tương lai của nó đi về đâu vẫn chỉ là sự phỏng đoán của mọi người. Khi Nguyễn Đình Chính viết “phóng đạn tinh trùng, săn lùng tổ quốc”, ông đã nghĩ đến “tổ quốc” trước rồi mới nghĩ đến “tinh trùng”, sự khác biệt giữa chủ đề và tu từ. Có lẽ đó chính là lý do làm nhiều người ghét thơ ông và nhiều người ủng hộ, vì thái độ chính trị, vì quan điểm văn nghệ. Ở đây, sự “dơ bẩn” và sự “vô nghĩa” lại hơi có chiều hướng trái ngược nhau; một diễn ngôn chính trị-xã hội quá rõ ràng chính là cái làm cho thơ Nguyễn Đình Chính “dơ bẩn” và xúc phạm với nhiều người. Cũng vậy, “cút” chẳng qua chỉ là một phương tiện cho ông diễn đạt sự thất vọng với “thơ” hay nghiệp thơ. Ý nghĩa ở đây chẳng có gì mới lạ hay lập dị; chúng ta nhận ra nó ngay, và chúng ta căm ghét hay ủng hộ nó vì thế. Có thể nói, chúng ta đã bắt đầu hé hé mở cánh cửa đã bị đóng chặt sau lưng những người Ấn Độ kia, và đã ghé mắt nhìn vào, lợi dụng chút ánh sáng từ bên ngoài, nhưng không biết đến bao giờ chúng ta mới dám bước hẳn vào trong ấy và phát hiện ra cái nửa còn lại của thế giới biến mất từ lâu dưới cái nhìn của chúng ta, bị nhấn chìm trong vùng đen vô thức và chỉ trong các giấc mơ về đêm mới hiện được ra dưới những hình ảnh biến dạng, huyền tưởng mơ hồ.

Thơ của Nguyễn Đình Chính đã thực hiện được tác động công phá ít nhiều vào bức tường thành ngôn ngữ và ý thức của con người Việt Nam, bên cạnh những công phá vào thượng tầng chính trị và luân lý xã hội. Chúng ta, trong những giây phút công bình và khai phóng nhất của mình, nhớ đến họ, và dành cho họ sự tôn trọng có thể như đối với những con người bức xúc đến mức phần uất trước cái ngột ngạt đè nén có thể mang hay không mang một khuôn mặt. Rồi sau họ một ngày nào đó sẽ có những thử nghiệm mới, những thách thức mới nhằm thẳng vào ý thức văn minh của chúng ta, buộc chúng ta phải nhìn nhận những đối tượng “tục tũ”, không phải chỉ là ẩn dụ, mà là những thực tế sống động, bị che dấu, sợ hãi lâu nay. Để làm gì, một sự chuyển biến mà gần như không có gì khác hơn là “nói tục” vô tội vạ trong thơ, một sự nói tục mà thế hệ Nguyễn Đình Chính có khi không hình dung nổi vì nó chẳng nhằm “đập phá” cái gì cả? Hẳn là nó sẽ đưa đến gần hơn với lý tưởng của thơ ca, là một ngôn ngữ trong vắt của một thế giới không ai đến được, một ngôn ngữ mà sau Lịch sử kể rằng, tại các thành phố Rome và Pompeii cổ, người ta dựng bên đường những tượng dương vật thẳng đứng, dưới có khắc dòng chữ: HIC HABITAS FELICITAS (hạnh phúc cư trú ở đây). Có một khuynh hướng vẫn đi theo loài người từ những nền văn minh cổ xưa đến bây giờ, đó là sự hoài niệm trạng thái nguyên sơ, niềm hạnh phúc viên mãn giữa cái Đại tự nhiên không nảy sinh một ý niệm phân biệt. Không ai biết được trên thực tế, những trạng thái ấy có nhất thiết đối lập với sự nhạy cảm văn minh của chúng ta, quan niệm lành mạnh xã hội của chúng ta; vì vậy, không một sự lãng mạn nào kêu gọi sự hủy bỏ những nguyên tắc, mực thước trong ngôn ngữ xã hội hoá, quy ước hoá. Nhưng thơ ít nhiều là kẻ kế thừa của những chủ nghĩa bí nhiệm; nó luôn

hoài nghi mọi sự áp đặt và mọi hình tướng, và dù đang ở trên chặng đường nào, thì đích cuối cùng của nó cũng hướng về sự thanh thản và phóng nhiệm của con người. Xét nghĩ không nhà thơ nào cho rằng cứu cánh của mình là làm “dơ bẩn” ngôn ngữ như nhiều người đã phê phán; có thể nói, trên con đường mà ngày xưa các đạo sỹ Ấn Độ cổ đã đi để đến nơi gặp gỡ một ý thức mới, các nhà thơ của chúng ta ngày nay có vẻ như đang đập phá và công kích một cách quá khích, chính là vì từ bấy đến nay, lịch sử đã dựng nên vô số những chướng ngại dọc đường. Tôi tin là cần phải cho họ thời gian, và như trên đã nói, khi những mâu thuẫn đã lắng dịu trong tâm hồn, thì thơ đã trở nên trong suốt hơn và sẽ phản ánh rất chân thật sự bình an và khát khao cuộc sống mà nhà thơ và những người đọc kiên nhẫn vừa mới tìm thấy được

Houston, 28/5/2008

[1] Người đọc có thể dễ dàng tìm thấy khắp nơi những ví dụ trong sự tế tỵ của Ấn Độ cổ xưa, và một hoá thân của nó là Mật tông Tây tạng, về việc sử dụng những biểu tượng từ kém thanh khiết đến dơ bẩn, cả trong nghi lễ lẫn trong nhân thân của các vị thần, được coi như những ẩn dụ về vũ trụ và về con người đúng nghĩa. Chẳng hạn như sự tôn thờ nhóm nữ thần được gọi chung là mười vị Mahavidyas, hình dáng xấu xí, hung dữ, và có những hành vi gắn liền với sự dơ bẩn, thấp kém, vô luân theo quan niệm văn minh. (Kinsley, David. *The Ten Mahavidyas*, Berkeley, 1997)

Trong Phật giáo Tây Tạng, Ngũ trí Như lai cũng được liên hệ với năm thứ “vật thực” ô uế: Bảo Sanh Phật với máu, Vô Lượng Quang Phật với tinh dịch, Bất Không Thành Tựu Phật với thịt người, Bất Động Phật với nước tiểu, Đại Nhật Phật

với phân. (Wayman, Alex, The Buddhist Tantras: Light on Indo-Tibetan Esotericism, New York 1973)

[2] Tuy nhiên, cũng nên văn hoá ấy đã hun đúc một phong thái phản kháng luôn tiềm ẩn trong cung cách kể sữ, và biểu lộ qua nhiều tài năng sáng chói nhất của nó – phong thái nông ngạo, phá cách xen lẫn chua chát, tuyệt vọng. Chẳng hạn như phong thái của Nguyễn Hữu Huân trong bài thơ vĩnh biệt: “Phản thần, đ.m. đùa cười ông”. Văn học hiện đại của chúng ta có lẽ là một mảnh đất rất tốt cho hạt giống ấy từ những mùa trái quá khứ này.

- **Lê Thiều Nhơn**

Nhà thơ NGUYỄN ĐÌNH CHÍNH đã từng viết văn?

Chuyên mục : Tác phẩm của bạn bè || Vào lúc : 2008-01-31 09:10:30

Thơ NGUYỄN ĐÌNH CHÍNH

Những ngày giáp Tết, nhà văn Nguyễn Đình Chính gửi đến lethieunhon.com mấy bài, có thơ có văn, với lời nhắn nhủ “cố giữ trang web an toàn, để anh em có chỗ vui chơi”. Tất nhiên, lethieunhon.com chỉ post những bài mên yêu Tổ quốc thiết tha và kính trọng lãnh đạo hết mực. Ngay cả hai bài thơ mới nhất của nhà văn Nguyễn Đình Chính cũng không hề hé lộ chút nguy hiểm nào. Qua cách vung vẩy câu chữ tếu táo của anh, người đọc nhận ra sự dẫn vật và ưu tư cần thiết ở một kẻ sĩ thời nay. Biết đâu, mai một người ta sẽ quên những tác phẩm văn xuôi của Nguyễn Đình Chính, quên những

“Con phù du cánh mỏng” hay “Đá xanh ở thung lũng cháy”, thậm chí quên “Đêm thánh nhân” nhưng lại nhớ thơ của anh? Biết đâu mai một, thiên hạ giới thiệu “Nhà thơ Nguyễn Đình Chính hồi xưa có viết văn xuôi”?

- **Được gửi bởi : nguovietthekey 21.** Vào lúc : 2008-02-01 11:04:51

Thơ của nhà văn Nguyễn Đình Chính rất “quái”. Biết đâu như cách nhà thơ Lê Thiếu Nhơn nói, mai một anh sẽ thành một nhà thơ lừng danh! Xin cảm ơn nhà văn Nguyễn Đình Chính đã cho tôi được đọc những câu thơ tếu táo và ấn tượng!

- **Được gửi bởi : hoaphuong.** Vào lúc: 2008-02-02 22:04:48

Lâu nay thơ “hậu hiện đại” ít hay. “Lạc quan buồn nghiêng mình” vừa hay vừa ... “hậu hiện đại”. Nhà văn Nguyễn Đình Chính dường như đang tìm tới một thứ “âm điệu mới” cho thơ. Không nhọc nhằn “phu chữ” như Lê Đạt, không “vụt hiện” như Hoàng Hưng, cũng không “còm róm” như thơ Dương Tường ... Nguyễn Đình Chính đã thoát ra được cái thứ thơ làm theo “công nghệ Trần Dần” bấy lâu nay đè nặng lên thơ “trẻ”. Nguyễn Đình Chính đã đưa tới một thông điệp cho thơ: sang cái thời nhiều nhường “liên mạng toàn

câu” này , không thể viết như “xưa” được nữa. Chúc mừng Nguyễn Đình Chính ...

- **Được gửi bởi: hoangnguyen.** Vào lúc: 2008-02-21 22:03:24

Anh Chính ơi, anh bắn luôn 21 phát đại bác mi (zê) hậu hiện đại mà anh vừa phọt ra trong dịp vừa qua lên lethieunhon.com luôn đi. Nếu bạn đọc của trang này OK, em xin bỏ thầu in luôn.

- **Một độc giả**

Trao đổi: Bạn đọc

19.05.2008 | Thể loại: Tham Luận | Tác giả: Một độc giả | 4 bình luận

Thơ Nguyễn Đình Chính chắc chắn sẽ ... thoát!

Hai bài thơ của Nguyễn Đình Chính độc đáo thế mà hôm nay chưa thấy có ý kiến nào phản hồi? Đọc bài này, tôi bỗng nhớ ra cách đây vài tháng có viết vài dòng ghi chép của mình về thơ Nguyễn Đình Chính, muốn chia sẻ cùng Hội Luận.

“Ngày 22/01/2008

Thức dậy lúc 4 giờ sáng.

Lọ mọ thể nào mà lại bám vào chữ Tiền Vệ. Hiện ra thơ Nguyễn Đình Chính. Tò mò đọc. Không nhìn được cười. Quá thích. Văng tục thể mới sướng! Sướng đến gai người, xong rồi lại thấy đau. Rung rung, cảm động.

Đau quá. Đau không chịu nổi. Phải bật ra một cái gì đó cực tục để đạt được khoái cảm (khoái cảm đau đớn!), để được thăng hoa! (Thăng hoa nào mà lại thiếu đau!)

Sướng cái chất trí thức lưu manh hay lưu manh trí thức, theo cách nói của người đương thời. Muốn hay không thì thơ ông ấy có ... cả hai. Chọc chọc. (Sau này đám con cháu tha hồ tổn giấy mực cãi nhau vì hai chữ chọc chọc này của ông Chính cho mà xem. Thiếu nó, thơ “ông chọc chọc” đi toi một nửa hồn vía).

Tự nhiên nhớ mấy câu thơ một “chiến hữu” nhật than Cọc Sáu Quảng Ninh một lần ngẫu hứng hát.

“Xinh như tiên cũng một l. hai vú / Xấu như cú cũng hai vú một l.”

Và nữa:

“L. nào l. chẳng lăm lông / b. nào b. chẳng muốn tông vào l.”

Chọc chọc.

Nghe cái chết liền. Chết dí trong não không thể bút ra được mới khiếp làm sao! Thơ khuyết danh đọc lên là thấy ngay

hồn túy dân (tà). Sau mấy chục năm, tưởng không có, bỗng (l. lột) hiện về.

Ngày xưa các cụ rủ nhau:

“Kim đâm vào thịt thì đau / Thịt đâm vào thịt nhớ nhau suốt đời.”

Chọc chọc.

Cái dòng thơ dân gian này càng ngẫm càng thấy... chỉ được cái đúng!

Ôi cái “thời thổ tả”! (Hình như chẳng có cái thời nào không phải là thời thổ tả!). Thời chúng ta đang sống, người lương thiện chớ có đi nhưng nhặng ngoài phố, nếu không chết vì tệ nạn, cướp giết, không chết vì ngộ độc toàn phần từ đồ ăn đến khí thở, thì rất có thể chết vì tai nạn giao thông xe cộ vun vút bất khả chống đỡ chẳng khác gì tên rơi đạn lạc.

Thời thân xác ăn thịt tâm hồn (Ý thơ ông Chính, tuyệt cú mèo!)

Cái thời ... thế thì thơ phải ... văng ra như thế mới nhập giọng “bọm già” thời đại! Cứ “văng” ra. Cứ “phọt” ra. Cứ “thở hắt” ra. Cứ “nôn mửa” ra. Cứ, thậm chí ... “bĩnh” ra. Miễn là HAY. Miễn là đánh động được một chút nào đó vào các giác quan đang thoái hóa tê liệt cảm giác của toàn xã hội.

Nhưng sao đọc thơ ông Chính thấy phê phê, mà đọc vài bài tiêu biểu của nhóm Mở Miệng lại thấy không ổn? Thấy khó

chịu như bỗng nhiên lọt vào tai mấy tiếng tục tũ văng ra từ bàn ăn bên cạnh.

Ông Chính tuyên bố sẽ in cùng với lữ thơ này là “Onlai ... balô” hay “Hồi ức gái” gì đó. Một tiểu thuyết mang màu sắc tự truyện. Hôn hấn mấy cái ba xu của ông Thiệp. Cái kết cứ tưởng mở, nhưng thực là tắc. Được cái giọng điệu phù hợp cho những Kinh Nghiệm Gái! Câu chữ thông minh hóm hỉnh. Hấp dẫn nhất là nhân vật cụt chim, chim cụt. Những đoạn kể chuyện mây mưa kém. Chưa thật thà làm cha qui quái bằng văn chương mạng kỷ 21.

Nhưng mà, ông Chính bảo viết cuốn tiểu thuyết này để “đánh bóng lại tên tuổi nhà văn”! Cần gì tuyên bố thế? Hay là ông nhà văn chưa đủ tự tin chẳng khi phải viết cả một cuốn sách để cố gắng kéo đầu mình lên và xả cho liêm sỉ trôi tuột đi cùng với đầu hai ông nhà văn khác? Cần gì phải thế! Chỉ cần có một “Đêm thánh nhân” cho Ma Qui giao hoan cùng Thần Thánh, là đủ.

Nhưng dù sao cũng còn lại được lữ thơ! Sách in ra, khối người mua sách vì thơ chứ không vì tiểu thuyết. Nhưng làm sao để in ra được “những vần thơ của qui Sa Tăng” này nhỉ!

Để cứu được những bài thơ này khỏi bị ... “nạo hút”, ông Chính nên biến nhân vật ta (zê) của mình thành họa sĩ kiêm nhà thơ thì hơn. Nhét những bài thơ này vào tiểu thuyết, chắc chắn nhân vật Zê sẽ đỡ bị tâm hồn gặm mòn thân xác.

Thấy tội nghiệp ông (zê) ta. Vì sao? Có lẽ ông là kẻ chưa bao giờ được yêu! Chưa bao giờ biết yêu! Giống như một con thú (đực) oằn oại, lờn nhờn, ông nhân vật (zê) ấy (có thể là ông

tác giả Chính?) cố gắng thoát ra khỏi sự nhẩy nhụa của nó, quanh nó ...

Mà chưa (không) thoát được.
Chọc chọc.

Nhưng những bài thơ của Nguyễn Đình Chính thì chắc chắn sẽ ... thoát.

Một độc giả -Úc quốc, 16/5/20

- **Đình Đình Says**

Tháng Sáu 22nd, 2008 at 12:38 sáng

Đúng là hai bài thơ đã được “khử trùng” thật.

Chúc mừng “nhà thơ” Nguyễn Đình Chính không vãng tục mà vẫn làm được thơ hay (ấy quên, ít vãng tục hơn mới chính xác chứ).

Nếu không có mi và zê, chắc khó mà ngờ hai bài thơ lại cùng một tác giả.

Bài thơ thứ nhất (Bức tường) đầy tư tưởng nhưng cảm giác bé tấc, càng giải thoát lại càng đầy đọa. Đọc đến câu kết thì bức tường đẩy lại từ đầu bay vào đánh bốp vào đầu độc giả. Nặng nề. Giọng thơ của một tác giả nghe chừng từng trải,

nắm đủ vị đời nhưng không nắm rõ quy tắc tận hưởng và xoay chuyển của sống.

Bài thơ thứ hai (Tạm biệt) lại như của một chàng trai trẻ tuổi đời xấp xỉ 35. Nhẹ nhàng thôi mà sâu sắc...

“anh (đích thị là mi đấy) chẳng hề biết yêu/ thật thế ư” - Biết đâu là thế? Mà cũng chưa hẳn là thế, biết đâu khi “em” ra đi rồi, mi (zê) mới biết...yêu?!

- **Đăng Thơ Thơ** <http://www.damau.org> | Dangthotho@aol.com | 75.80.100.137

Lần đầu tiên tôi đến quán Café Mía. Không khí lạ. Quán vắng. Không thấy chủ quán đâu. Nhưng sẵn vào quán thì tôi cũng tự pha cho mình 1 ly café Mía. Ngồi ngay quầy uống. Quầy lau sạch sẽ sau khi “đám đông vãi linh hồn” ra đi. Café đen pha rhum uống vừa tỉnh vừa say, chắc chắn không mất ngủ. Tò mò đọc những dòng thơ với nét chữ anh Nguyễn Đình Chính loằng ngoằng viết trên tường. Những dòng chữ trắng trên những vách tường đen có ánh sáng xanh mờ như khói thuốc. Ngậm café ngậm trong miệng mâu thuẫn hơn mọi khi, vì ngoài chất ngọt và chất đắng lại có chất cay. Thơ Nguyễn Đình Chính là vậy.

Ngồi trong quán này tôi thấy dễ chịu. Tự nhiên tôi có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ. Uống café Mía là một cơ hội để có thêm thời gian suy nghĩ. Cũng là dịp để cho những khả

thể (đáng yêu) hình thành. Hoặc một lời ước cho những hiện hữu (đáng ghét) biến mất. Càng ngồi lâu càng cảm thấy một điều gì đó đang xảy ra trong cái quán này, hơn là café, hơn là rượu, hơn là thơ...

Điều gì ám ảnh dữ dội đang bộc phát từ tâm trạng nhà thơ? Café Mía, tên gọi một địa điểm, một nơi chốn? Thật ra cái quán này chính là cửa ngõ dẫn đến một tâm hồn

- **Nguyễn Đình Đăng** <dang@riken.jp>

Tập thơ của anh khá dài nên không thể có ý kiến ngay được vì phải đọc đi đọc lại và ngẫm nghĩ. Tuy nhiên cảm giác sau lần đọc đầu tiên là có một số bài ở trong đó những bức xúc có lẽ là bức xúc chung của nhiều người Việt Nam hiện nay, ví dụ

2) Lạc quan buồn nghiêng mình

6) Zê xe đạp.

Trong bài này có những đoạn mà bức xúc khá giống như những bức xúc trong bức tranh và bài thơ “ngày trưởng thành của Đăng”

*“... đám đông hiện nguyên hình kinh khủng
tám mươi triệu cái xọ trập trùng nhẩn thẩn
tám mươi triệu cái xọ trôi đi ù ù .
tám mươi triệu cái mặt không còn thấy mặt
tám mươi triệu cái mồm tự nguyện bịt mồm*

*tám mươi triệu... tám mươi triệu .
cái đồng tám mươi triệu
mẹ kiếp
cái đồng cóc khô gì thế này
kinh dị
kính kong kính kong
đầu trần không nồi cơm điện
khác biệt
kính kong
thản nhiên vượt đèn đỏ ngã tu...”*

Một nhận xét chung : do tình hình kiểm duyệt trong nước , các văn sĩ và thi sĩ trong nước thường tránh nói đến (chứ chưa nói đến lên tiếng phê phán) về cái nguyên nhân sâu sa đưa đến toàn bộ những tệ nạn xã hội, sa đoạ về đạo đức , khôn nạn về giáo dục- văn hoá . Cái nguyên nhân đó thì ai cũng biết bắt đầu từ khi các từ “an “ hay “chị “mà ngày xưa thường được dùng chỉ để gọi “ anhbếp “ hay “chị sen”được dùng đại trà để thay cho cách gọi “ông đồ “ và “bà đốc “(đốc ở đây là docteur - bác sĩ)

Bây giờ thì tất cả quay về chủ nghĩa tư bản nhưng vẫn thông thêm cái đuôi định hướng XHCN. Vì thế người ta nói “ CNXH là con đường dài nhất đi từ CNTB đến CNTB.

Nhưng nếu nói thẳng ra thì tác phẩm sẽ bị cho ngay vào máy nghiền giấy vụn, Vì thế nên tất cả đều “ngồi quay mặt vào tường” như đã có lần anh nói.

Thật giống như những học trò ngày xưa bị cô giáo phạt (Bây giờ thì cô giáo không phạt như thế nữa . Bây giờ học trò sẽ phải liếm ghế hoặc tự tát vài mặt mình)

Nguyễn Đình Đăng - Hoạ sĩ - Tiến sĩ vật lý hạt nhân hiện sống ở Nhật Bản. Người gửi này đã có xác minh Domain-Key

- **Đỗ Quyên**

Tập chеч chеч phong độ quá rồi. Có thể in như một tập thơ đàng hoàng. Các bài thơ trong “dàn hợp xướng” này đã chứng tỏ sức mạnh của “thơ cú”. Cái foto của tác giả về ngoài hiên lạnh rất điển trai và cổ điển tương phản cho sự cách tân dữ dội.

- **Một độc giả**

Tôi coi đây là một tiếng nói nhỏ bé của mình góp phần làm Hội Luận “xôm trò”, nhưng nghiêm túc mà nói, tôi kính phục và ủng hộ những cách tân tâm huyết cho thơ ca của Nguyễn Đình Chính.

Vì tôi đã chán ngấy tận cổ cái thứ thơ tán gái tán giai não tình bất lực, cái thứ thơ ám chỉ chửi đồng bất đắc chí, cái thứ thơ quần quai nức nở giả dối, cái thứ thơ ả ức siêu thực tắc tị, hoặc là cái thứ thơ huých toẹt kiêu “tôi yêu nước mà tôi bị bắt”...

19.05.2008 vào lúc 16:36 MDT

- **Ý kiến một độc giả khi đọc 2 bài thơ: cục cúrt thơ và TQ 2008**

Thơ Nguyễn Đình Chính hơi ít quá. Đọc chưa đủ sướng :))
Giá có thêm một vài bài nữa thì có thể đúc kết được (không dám dùng chữ phê bình), và có thể nhìn bao quát hơn, có chiều sâu hơn, để rút ra thesis mang giá trị vĩnh cửu.

Xin chuyển lời đến anh Nguyễn Đình Chính là tôi đợi anh ấy công bố thêm nhiều tác phẩm trong tương lai; và thế nào cũng sẽ phát biểu những gì tôi nhận được từ tác phẩm của anh ấy.

Và cũng mong hiểu rằng, đó là một lời nhắn gửi có tính riêng tư đến tác giả Nguyễn Đình Chính, và không nên đọc như một nhận định hoàn chỉnh, đã cân nhắc mọi mặt, và nhất là không nên đối chiếu với những ý kiến phê phán của các độc giả khác.

Nói rõ hơn, tôi không có ý phản đối gì những độc giả khác, vì họ có cái lý của họ. Điều tôi nói chỉ có tính góp lời.

Hai bài thơ chúng ta đang nói đến đều quá lạ so với phần lớn những gì chúng ta đã quen gọi là thơ. Nhưng:

1- Nó có diễn đạt một cái gì “thật” không?

2- Cái “thật” ấy có cần phải chế tạo ra một ngôn ngữ mới, phong cách mới để diễn tả cho đúng ý tác giả, hay có thể không cần những yếu tố gây shock vẫn làm được. (Xin nhắc thêm là nhiều khi chính yếu tố gây shock tự nó cũng là một dụng ý văn chương).

Tôi nghĩ nên trả lời 2 câu đó nghiêm chỉnh trước khi chúng ta kết luận về giá trị của hai bài thơ.

Nhiều khi tôi có cảm giác là thơ còn đa dạng và biến hoá hơn cuộc đời thật. Nếu chúng ta đã phải tập sống với những gì làm chúng ta ghê tởm hay khó chịu trong cuộc sống bên ngoài, chúng ta có lẽ cũng nên bắt đầu như thế trong thơ; Và đặt câu hỏi - trước khi cùng nhau quyết định quẳng nó đi khuất mắt -, rằng nó thật sự có thể dùng được vào việc gì.

T.T.H

- **Một đọc giả**

Anh Chính quý mến,

Em đặc đọc hết các chương “thơ hiện sinh” của anh rồi, đây là em tự gán cho Thơ của anh hai chữ “Hiện sinh”. Ngày xưa thuở sinh viên, em đã làm luận văn của mình về thơ Hiện sinh và bây giờ đọc những dòng thơ tuôn chảy bất tận của anh, em thấy nó giống hệt thơ Hiện sinh phơi bày tất cả, trình bày thực tại những gì nó vốn có, như nó vẫn thường diễn ra hàng ngày mà lâu nay trong các kiểu thơ nhảm chán người ta vẫn sợ, vẫn ngại không dám thể hiện ra thơ. Anh thật là dũng cảm. Bái phục sự phụ. Một sự cách tân trong thơ. Nhưng thơ của NĐC khác thơ Hiện sinh ở chỗ nó không buồn ủ ê, nó không chối bỏ hiện thực, không chạy trốn hiện thực mà dám đương đầu với hiện thực, dám lao thẳng vào

hiện thực để thông cảm, để phần nộ và đó là sự phản kháng chân thực nhất của một nhà văn Nhân bản. Em hiểu và thấy lòng nhà thơ NĐC đang rất đau như có dao đâm vào tim như ứa máu. Anh không “thật thà như cuội”. Anh đang mơ giấc mơ “ánh sáng thiên sứ” , ” thiên đường có thực “. Anh là nghệ sĩ hoang vu trong cơn bão lốc xoáy cao độ.

Em chắc là sẽ có nhiều người cay sới “đám con chữ mới của anh”. Thế giới luận văn chương sẽ soi mói vào nó và anh sẽ là một hiện tượng văn học - thế giới phẳng của thời đại internet đấy.

Vì mới đọc một lần nên em không dám tham gia bàn luận nhiều, nhưng đọc những tranh luận của mọi người và vì hiểu phần nào tâm trạng nhà thơ NĐC nên em mới mạo muội vài lời vào cõi thế giới văn chương của các anh để thử nghiệm

Chúc anh viết được nhiều và là hiện tượng kì lạ trong cái thế giới phẳng này

LMD -04 -8 -2008

• **Lanmy**

05/08/2008 18:32

Cứ tưởng Nguyễn Đình Chính theo gương cụ Nguyễn Đình Thi mà âm ờ văn chương chữ nghĩa.

Hoá ra là tôi đã nhầm

Đình Thi là cái đình của thơ, nên không có chỗ cho các đình của chính.

Đình Chính là cái Đình chứa sự chân chính.

Có lẽ, đây là điều, Chính hơn Thi.

Tôi tin thế, vì theo di truyền mà nói, hậu sinh, một là đi theo vết xe đổ của phụ thân, ví như đời bố đã thối, thì nay đời con thối hơn; hai là quyết sửa chữa những sai lầm của đời bố, đoạn tuyệt hẳn con đường của bố, đi trên con đường mà từ sai lầm của bố, mà con đã nhận ra và kiên quyết đi trên con đường đó, dù có thử thách nào cũng chấp nhận.

Tôi tin là Đình Chính sẽ đi trên con đường đó, và mai sau, ta sẽ có một Đình Chính trong lòng dân tộc còn lớn hơn cả Đình Thi.

- **Một độc giả 2008/08/05 at 8:21 chiều**

Kính chào nhà văn Nguyễn đình chính . Mến chào L.M.Đ

L.M.Đ có quá lời không khi hô hào và cổ xúy cho những vần thơ của Nguyễn Đình Chính.

tôi không phản bác tất cả nhưng phải thẳng thắn mà nói thì một vài bài thơ không cần thiết phải sử dụng hàng loạt các ngôn từ dung tục đến như

vậy. Phải công nhận thơ Nguyễn Đình Chính có tư tưởng, có ý muốn bút phá, diễu cợt ... nhưng đọc hàng loạt bài thơ của ông thì thấy cuộc sống hiện ra tối tăm quá.

Những cô gái 8x ư ? Hãy chất lọc lấy những chân thành của người con gái (đàn bà) dành cho mình để ghi nhận, để bằng lòng, và hạnh phúc bởi, đừng phán xét họ quá nhiều vì phụ nữ sống tình cảm và cảm tính nên họ cũng có những nỗi đau không thể lấp đầy.

- **Một độc giả**

Em đã đọc hết bài của nhà văn Nhật Tuấn viết về anh. Làm sao em có thể so sánh được với các đại gia văn chương thời đại @

Em chỉ nghĩ rằng và nói rằng các trường đoạn thơ Chọc chọc của anh thì em không phải nhắm mắt lại để đọc đâu nhé, không nhắm thế mà mắt còn phải mở to hết cỡ để cảm nhận những ngôn từ trong thế giới thơ của anh. Có một nữ văn sĩ nào đây đã có vài dòng nhưng rất tự tin khi nói về thơ Nguyễn Đình Chính : “đó là một tập thơ có thể in và phát hành cho công chúng cảm nhận”, đại loại như vậy. Em thấy cũng đúng nếu xuất bản thì cùng lắm là gây một tiếng bom nổ trong xã hội văn chương với trọng lượng 1000 kg giống như người ta công phá đồi A1 ở chiến dịch Điện Biên Phủ năm xưa và sau đó thì tập đoàn cứ điếm của Pháp sẽ phải đầu hàng ! chưa sao !

Chúc anh viết được nhiều điều cho xã hội
BY BY
MD

• **Vũ Quần Phương** - 08 - 08 -2008

Thân gửi Nguyễn Đình Chính.

Cám ơn Nguyễn đình chính đã gửi cho tập thơ. Mình đã đọc ngay một hơi hơn hai mươi bài đó.

Về cái giọng, ngôn ngữ là quyền của ông. Tôi thấy cái lí do ông dùng giọng ấy, ngôn ngữ ấy. Mạnh. Bạo (chỉ Chính mới nói được), nhưng không nên lặp lại thành phong cách. Tục quá cũng khó phổ cập, người ta khó nói đến, khó đọc.

Về nội dung suy nghĩ : tôi thấy sâu sắc. Nó là sản phẩm của một thời. Thời ấy thì đẻ ra thơ ấy. Qua nó, tôi thấy nhiều triệu chứng của một xã hội. Tập thơ cho tôi thấy được nhiều hơn cả văn xuôi của ông về bình giả xã hội đương thời, thái độ sống của ông trước thời cuộc.

Chúc ông khoẻ và vui.

- **N.H.Q.**

Cái tục và cách mạng.

Chính trong cái không khí ngột ngạt, nặng trĩu những công thức và giáo điều, những sự mệt mỏi và sợ hãi như thế, một tiếng văng tục vang lên sang sảng, nghe rất ... đã. Nó hiên ngang. Nó thách thức. Nó đầy dũng khí. Điều này giải thích tại sao, trong một số giai đoạn nào đó, những yếu tố vốn thường bị xem là tục tĩu bỗng có giá trị mỹ học và văn học rất lớn: chúng được xem như một biểu hiện của sự cách tân. Có lẽ không phải ngẫu nhiên mà, mở đầu cuốn *Độ không của lối viết*, Roland Barthes đã nhắc đến Hérbert, một nhà cách mạng, người thường văng tục trên tờ báo *Le Père Duchêne*. Barthes nhận xét: “Những lối văng tục ấy chẳng có nghĩa gì cả, nhưng chúng báo hiệu. Chúng báo hiệu bằng cách nào? Bằng cách diễn tả cả một tình thế cách mạng.”[26]

Dĩ nhiên, đành là không phải lối văng tục nào cũng là cách mạng cả, nhưng một người đọc thận trọng, tinh tế và ... khôn ngoan không bao giờ cho phép mình xem chuyện tục, nhất là chuyện tục trong văn học, lúc nào cũng chỉ là chuyện tục. Xem như thế, người ta vừa không hiểu gì về bản chất của cái tục và văn hoá tục vừa có nguy cơ chỉ dừng lại ở bờ đạo đức và xã hội học chứ chưa bước sang bên kia bờ ... văn học, nơi không chừng có cái gọi là mỹ học của cái tục.

Cái tục và mỹ học

Mỹ học của cái tục? Ừ, thì có gì là lạ? Có lẽ điểm khác biệt lớn nhất trong quan niệm về cái đẹp giữa Đông và Tây là ở chỗ này: ở Tây phương, bắt đầu từ văn minh Hy Lạp thời

cổ đại, cái đẹp đã gắn liền với thân xác; ở Đông phương, đặc biệt ở Trung Hoa và những dân tộc chịu ảnh hưởng của Trung Hoa, cái đẹp nằm ở đâu đó, trong thiên nhiên, rất xa thân thể của con người. Trong khi ở Hy Lạp, người ta tạc tượng con người, làm nổi bật những nét mỹ miều nhất trong từng đường gân thớ thịt của con người; ở Trung Hoa, người ta mài miết vẽ những bức tranh thủy mặc với những sông, những núi, những mây, v.v... Con người, nếu có, chỉ thấp thoáng. Ẩn trong cây. Mờ trong sương. Thật xa. Trong xã hội chịu ảnh hưởng của một nền văn hoá như thế, chỉ cần vẽ phác cảnh Thuý Kiều dày dày sẵn đúc một toà thiên nhiên trong buồng tắm đã có thể bị lên án gay gắt là tục. Mô tả đôi gò bồng đảo sương còn ngậm và một lạch đào nguyên suối chứa thông trên thân thể một thiếu nữ ngủ ngày như thơ Hồ Xuân Hương lại càng bị xem là tục.

Tuy nhiên, đừng quên: ngày nay cả Nguyễn Du lẫn Hồ Xuân Hương đều được thán phục và khen ngợi nhiều nhất ở những điểm họ từng bị những người đương thời lên án một cách dữ dội nhất.

Tôi bỗng nhớ đến cái gọi là mỹ học của sự bất toàn (aesthetics of imperfection) vốn gắn liền với tên tuổi của Furuta Oribe ở Nhật: một vết rạn ngẫu nhiên trên một chiếc bình sứ được xem là một nét độc đáo. Nó làm cho chiếc bình đẹp hẳn ra. Có thể xem cái tục như một vết rạn như thế chăng?

Mà tại sao lại không nhỉ?[27]

- **Nhà văn Nhật Tuấn** *Thơ chệch chệch của Nguyễn Đình Chính*

Mấy năm trước, khoảng tháng 4- 2004, trả lời Phạm Thị Hoài trên talawas về “hậu hiện đại, tôi có nói đại ý tôi hy vọng trên bãi cát của “nghệ thuật đương đại ” sẽ mọc lên kỳ hoa dị thảo.

Từ đó đến nay , thơ calligramme (thơ đồ hình) , thơ “non sens (thơ không nghĩa), thơ hypertext (thơ siêu văn bản) , thơ photo, thơ video, thơ installation (sắp đặt), thơ performance (trình diễn) ... tấp nập, ì xèo trong cái chợ thơ “hậu hiện đại”.

1. Trong cái chợ thơ đó, chưa bao giờ người ta được thấy sự nghiệp “giải phóng âm hộ” lại rầm rộ đến thế. Tất nhiên việc “giải phóng” cái “vưu vật Thượng Đế ban cho” này chỉ nhằm làm sao ...cho “sướng” chứ tuyệt nhiên không dùng nó để chống lại cường quyền, ác bá. Bởi vậy thơ “hậu hiện đại” tha hồ bày hàng, rao bán trong chợ mà tuyệt nhiên không bị mấy anh “gác chợ” “gọi hỏi”, ngược lại các thi sĩ trong nước còn được Nhà nước cho tiền mở trại sáng tác, còn được báo chí bốc lên mây xanh, các nữ thi sĩ hải ngoại tha hồ “múa bút trong quần” vẫn được Nhà nước ưu ái cấp VISA về nước làm thẩm mỹ giá rẻ.

2.

Thế là “thơ hậu hiện đại”, cả trong lẫn ngoài nước từ nay có chung một “cảm hứng chủ đạo” là giải phóng âm hộ để ... “làm sao cho sướng”, còn chuyện thời thế? tránh thật xa ra các cô, chớ có mon men đến mà ăn đòn.

Vậy nhưng Nguyễn Đình Chính ?

*“đám đông hiện nguyên hình kinh khủng
tám mươi triệu cái sợ trập trùng nhẩn thẩn
tám mươi triệu cái sợ trôi đi ù ù .
tám mươi triệu cái mặt không còn thấy mặt
tám mươi triệu cái mồm tự nguyện bịt mồm
tám mươi triệu... tám mươi triệu .
cái đồng tám mươi triệu
mẹ kiếp
cái đồng cóc khô gì thế này
kinh dị”*

(Zê xe đạp)

Trời đất ơi kẻ nào dám hoạ chân dung “nhân dân ta rất anh hùng đã đánh thắng hai đế quốc to” rùng rợn đến như vậy “ Dân 30 triệu ai người lớn * ” - Đúng phải là con cháu cụ Tản Đà mới có cái gan như vậy.

Và đã ai có gan vẽ chân dung giới trí thức Việt Nam thảm hại như thế này chưa :

*“câng câng mặt thẳng đại gia ăn cướp
(ăn cướp chứ không phải ăn cắp)
trí thức cụp tai
ngồi bút trượt dài sợ hãi
sự ngạo mạn trống rỗng lên ngôi”*
(Cục cứt thơ)

Thực ra Chủ tịch Mao Trạch Đông ở bên tàu mới là người đầu tiên gọi trí thức là “cục cứt” Nguyễn Đình Chính chỉ là người thứ hai. Quả thực cái thứ :

*“trí thức cụp tai ngồi bàn nhân sự
trí thức cụp tai xin phiếu bé ngoan”*

thì chỉ đáng coi là :

*cục cứt mày cứ ngủ ngon
sớm mai mới bị (tổng cổ) khai * trờ khỏi thơ*

và ngay cả thơ nữa, một thứ thơ dối trá, dĩ bọm của các “em nhà thơ suốt đời đội mũ bảo hiểm” :

“những câu thơ tranh nhau dẫm đạp chen nhau kèn cựa nhau chém giết nhau tan nát tình huynh đệ tranh cướp chỗ trong viện bảo tàng .

những câu thơ tự nguyện chui vào vênh vang trong tủ kính sáng choang gắn đầy huy chương giải thưởng

cái thứ thơ ấy chỉ đáng là “cục cứt” “

*ối thơ ơi là thơ
cục cứt nát bay đi đâu bay giờ
cục cứt nát chỉ có chóp
cục cứt nát thì làm gì có cánh”*

thì liệu có oan khi bị đặt tên là “cục cứt thơ”.

*“một ngày kia mi (zê) cất lời già biệt
cục cứt thơ không có cánh bay”*

Thơ Nguyễn Đình Chính không phải là thứ thơ tào lao “giải phóng âm hộ” để làm sao cho sướng, mà là một thứ thơ thâm đả màu “thế tục”

mi(zê) trợn mắt nhìn qua khung cửa kính nhà bên đóng chặt.

mồm trẻ con ngoác ra câm bật.

sữa sữa sữa .

sữa cái mà mẹ mày lạm phát đang tăng vùn vụt (cháy).

tết tết tết

tết cái mà bố mày chứng khoán đang tụt thùn thụt (thùng đáy)

(Hà nội mùa rét cõi trường)

và ngòi bút của ông không ngần ngại đâm vào mặt mấy thằng quan tham :

“hoa đào toét miệng đây tớ nhà lầu cao ốc biệt thự nguy nga

chết toi ông chủ ba xu chui rúc xóm chợ găm cầu ...”

Người ta đã đổ khá nhiều giấy mực về thơ của nhóm Nhân văn – Giai Phẩm, nhất là nhà thơ Trần Dần. Bị “xử lý” với cái án không tuyên vô cùng khủng khiếp là “cách ly” khỏi đời sống, hàng xóm lân bang, bạn bè không ai dám đến gần, rồi thì trên đầu luôn lơ lửng cái môi đe dọa bị “cắt sỏ gạo”, bởi vậy các văn thi sĩ chỉ còn cách chạy trốn nào ... thư viện tìm thú vui trong trò chơi chữ nghĩa. Từ đó phát sinh ra lối làm thơ có thể gọi là “công nghệ Trần Dần” tức né cho thật xa hiện thực, chơi chữ chơi nghĩa nhưng tuyệt nhiên không chơi “chính trị” – không phản kháng hiện thực,

ngay cả buông một tiếng thở dài cũng không. Đeo chữ “thọ” sau đít rồi, các “phu chữ” mới ra sức phát minh, tìm tòi. Đệ tử chân truyền của “công nghệ Trần Dần” phải kể đến Lê Huy Quang, Dương Tường ... và sau này là mấy em làm thơ “hậu hiện đại” như chị Vi Thuỳ Linh: “tôi là chung thân duy mỹ”, chị Phan Huyền Thư: “Ngoài chữ ra tôi không quan tâm tới bất cứ thứ gì ...” Nhóm “Mở miệng” ở Sài Gòn cũng vậy, phần lớn họ chỉ “mở miệng” chuyện thân xác và giường chiếu. Vậy là các bác yên tâm nhé, các cháu là “chung thân duy mỹ”, không bao giờ có ý định động chạm tới cái “ổn định” của các bác; cứ in, cứ kết nạp Hội thoái mái; khỏi lo chống đối, phản kháng, xét lại. Cái “sự thực ở ngoài đời” “được chuyển hoá thành “sự thực trong tác phẩm” quả là vô cùng hiếm hoi, thay vào đó là những “vô thức”, “cõi tự nghiệm”, “phi thời gian”, “bên kia bờ vũ trụ” ... được dùng nhiều hơn bao giờ hết trong “nghệ thuật đương đại”.

Thơ Nguyễn Đình Chính lọt ra khỏi cái “vòng kim cô” đó, chỉ cần đọc qua những trích dẫn ở trên đủ thấy thơ anh cho dù nói đến cứt đá, cặc lồn ... nhưng vẫn là một tiếng nói phần nộ, khinh bỉ với những thứ “đồ đều” đang diễn ra khắp nơi khắp chốn trong xã hội Việt Nam thời nay. Ít ra anh cũng đưa tới một thông điệp cho thơ : sang cái thời nhiều nhưng “liên mạng toàn cầu” này, không thể viết “tào lao” được nữa, nhà thơ không thể theo chủ nghĩa “mackeno”, nhà thơ cần có thái độ trước những nguy cơ tồn vong của dân tộc.

Gần đây, bà dịch gia Đinh Cẩm Thi ở Pháp “bốc thom” hai nhà thơ một VK MỸ – Đinh Linh và một VK Pháp -Đỗ Kh. :

“ Để lại sau lưng cội nguồn, quên đi thân phận tha hương,

cho nghệ thuật là quỹ đạo duy nhất của thơ ... thơ không có địa lý, dân tộc màu da, thơ không có tính từ ...

Nếu đạt tới độ “vô tính” vậy thì chắc là tác phẩm viết ra người trong nước không đọc đã đành mà mấy bác già tha hương cũng chẳng đọc, đám con nít thì không rành tiếng Việt, vậy chắc chỉ còn mấy anh “tây sồn sồn” coi với nhau và “sướng” với nhau. Vậy thì còn gì là thơ .

03-08-2008

* thơ của thi sĩ Tản Đà